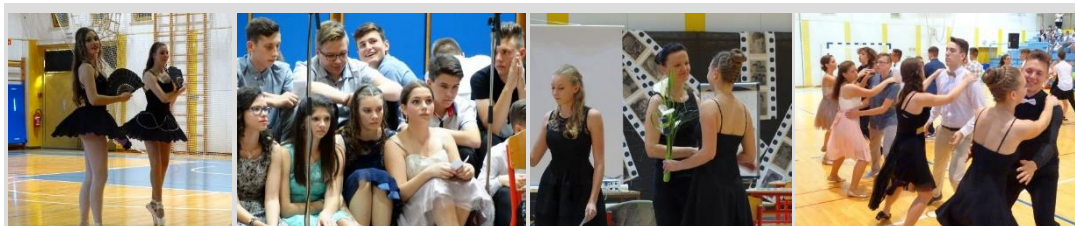

BLAZNO RAZNO

2.

2015/2016
OŠ LENART

Kazalo

ZAKLJUČEK ŠOLSKEGA LETA.....	3
JUHUUH, POČITNICE SO TU! KOMAJ ČAKAM, DA	4
ČAROBNI ČOPIČ.....	5
JULIJANA IN ČUDEŽNI JEŽ, KI JE ZNAL KUHATI.....	6
BARVICE RISALKE.....	8
ČAROBNI ZEMLJEVID	9
PRESENEČENJE	10
GASILCI NA DELU	11
PRESENEČENJE	12
TINČKOV ROJSTNI DAN.....	12
OBISKALE SO NAS BABICE IN DEDKI	13
RECEPT ZA JUHO V OMAKI	16
BABICA PRIPOVEDUJE	17
JURI MURI NI V AFRIKI.....	18
USTVARJALI SMO V ANGLEŠKEM JEZIKU	19
NASVETI ZA TRETJEŠOLCE.....	20
PARIZ - REPORTAŽA Z NAŠEGA DRUŽINSKEGA POTOVANJA	21
MAMA	22
USTAVIMO REVŠČINO	22
VSAK POTREBUJE MIR	23
KAKO DOSEČI, DA BI ZAVRGLI MANJ HRANE.....	24
USTVARIMO ŠE BOLJŠI JUTRI ZA ŽENSKES.....	24
ODPRAVITI VSE OBLIKE REVŠČINE POVSOD PO SVETU.....	25
NAJDIMO POT DO IZPOPOLNITVE NAŠE NALOGE	26
ŽIVLJENJE »NA HLADNEM«	27
NATEČAJ EVROPA V ŠOLI 2015/2016	31
MATERINSKI DAN NA ODDELKIH ONIS IN PPVI.....	31
NAJPERSPEKTIVNEŠI ŠPORTNIK SLOVENSKE GORIC, INTERVJU S SVENOM HOJSOM	32
ODBOJKA NA OŠ LENART.....	33
ŠOLSKI PLESNI FESTIVAL	34
ŠOLSKA ŠPORTNA TEKMOVANJA NA OŠ LENART V ŠOL. LETU 2015/2016.....	35
PLANINSKI POHODI V ŠOLSKEM LETU 2015/2016.....	35
OTROŠKA VARNOSTNA OLIMPIJADA	36
OTROŠKI PARLAMENT – PASTI MLADOSTNIŠTVA.....	36
KULTURNE PRIREDITVE NA NAŠI ŠOLI	38
POMLAD IN POLETJE V PODALJŠANEM BIVANJU	38
LIKOVNA RAZSTAVA MAVRIČNE POTI	40
BRALNA ZNAČKA V ŠOLSKEM LETU 2015/2016.....	41
INTERVJU S PRIMOŽEM SUHODOLČANOM	41
PROJEKT RASTEM S KNJIGO 2015/2016	43
VSESLOVENSKO OSNOVNOŠOLSKO INTERNETNO BRALNO TEKMOVANJE BÜCHERWURM 2015/2016	43
NEMŠKA BRALNA ZNAČKA – EPI LESEPREIS.....	43
INTERNETNO BRALNO TEKMOVANJE - BÜCHERWURM	43
ANGLEŠKA BRALNA ZNAČKA – EPI READING BADGE	44
INTERNETNO BRALNO TEKMOVANJE - BOOKWORMS	44
EKO ŠOLA.....	44
TEKMOVANJE IZ ZNANJA RAČUNALNIŠTVA.....	45
ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ ZNANJA NEMŠKEGA JEZIKA	46
TEKMOVANJE IZ ZNANJA ANGLEŠKEGA JEZIKA - 9. RAZRED.....	46
CANKARJEVO TEKMOVANJE	46
PLUS VESELA ŠOLA 2015/2016.....	46
TEKMOVANJE IZ ZNANJA VESELE ŠOLE.....	47
TEKMOVANJE IZ ZNANJA KEMIJE ZA PREGLOVO PRIZNANJE 2016	47
TEKMOVANJE V ZNANJU O SLADKORNI BOLEZNI.....	47
TEKMOVANJE V ZNANJU NARAVOSLOVJA OD 1. DO 7. RAZRED OŠ.....	47
TEKMOVANJE IZ ZNANJA BIOLOGIJE ZA PROTEUSOVO PRIZNANJE	48
DOSEŽKIH NAŠIH UČENCEV NA TEKMOVANJU IZ LOGIKE	48
TEKMOVANJE ZA MEDNARODNI MATEMATIČNI KENGURU	49
TEKMOVANJE OSNOVNOŠOLCEV V ZNANJU FIZIKE ZA STEFANOVO PRIZNANJE	49
SREČANJA MLADIH TEHNIKOV- TEKMOVANJE IZ MODELARSTVA.....	50
REZULTATI TEKMOVANJA IZ ZNANJA ZGODOVINE	52
NAŠA POT DO ZLATEGA PRIZNANJA NA DRŽAVNEM TEKMOVANJU OTROŠKIH PEVSKIH ZBOROV.....	52
VALETA 2016	54

ZAKLJUČEK ŠOLSKEGA LETA

Dejanja ljudi dajejo življenju moč in izražajo njihove misli. Misel, ki v šolskem prostoru osmisli marsikateri trenutek vsakdana, misel, ki je učencem in učiteljem popotnik iz dneva v dan. Težimo k ciljem, ki gredo v smer popolnosti, materialne blaginje, doseganja osebne in družinske sreče, a nemalokrat za visoko ceno. Delamo, se učimo in dogaja se nam, da včasih ne naredimo česa tako, kot je treba, čeprav v določeno aktivnost vložimo vse znanje, ki ga premoremo, voljo in energijo. Rezultatov ni ali pa je cilj zelo daleč, celo tako daleč, da začnemo dvomiti v ustreznost naših aktivnosti in sposobnosti.

Učenci, verjamem, da ste si svoje cilje (znanje, spoštovanje, delo, pomoč ...) v šolskem letu, ki se približuje koncu, postavili vam ustrezno visoko ter jih dosegli. Morda ni bilo lahko, morda je kdo neuspešen, vendar je prišel do spoznanja, da so zamisli začetek vseh dosežkov, in bo s polno mero volje ter lastne aktivnosti zastavljeno dosegel v novem šolskem letu.

Učitelji smo nešteto krat, tudi v tem šolskem letu, učencem »polagali v srce« misel, da je znanje ključ do osebne sreče, do uspeha. Bili smo uspešni, saj večina učencev razume, da so izobraženi in lepo vzgojeni učenci srečni učenci. Sposobni so premagovati težave, ki jim jih življenje stresa na pot vsakdana. Hvala za opravljeno delo.

Volja in vztrajnost sta gradnika osebnosti, ki ste jih starši z zgledom »vgrajevali« v glave svojih nadobudnežev. Odraz take gradnje se je zrcalil v šolskih klopih skozi znanje in spoštovanje. Bilo je prijetno sodelovati in tudi v bodoče stopajmo po poti sodelovanja k skupnemu cilju.

Šolska vrata se bodo zaprla za dva meseca. Učenci, počitnice so čas veselja in radosti, čas za opravljanje dejavnosti, ki vam niso bile na voljo med šolskim letom. Hodite v naravo, posvetite se samemu sebi in svojim najbližjim.

Marjan Zadavec, ravnatelj

Zala Breznik, 8. a

IZ PRVOŠOLSKIH KLOPI

Zdi se, da smo prvošolci šele sedli v šolske klopi, pa smo že pred počitnicami. Uh, smo pametnejši, spretnejši, z več prijatelji, z novimi znanji, novimi doživetji, s prvimi tekmovanji, z izkušnjami v popuščanju in sprejemanju drugih, pridobljeni vztrajnosti in ... dobro znamo deliti objeme!

Dragi naši prvošolci! Lepo šolsko leto smo preživeli skupaj. Zmogli ste! Bravo! Še naprej VERJEMITE VASE in ne pozabite, da vse zmorete. Če pa kdaj ne gre, podrgnite čudežni kamenček v žepu, tistega, ki ... Mi že vemo ali ne?

Vaše učiteljice Andreja, Karmen, Irena, Marjetka in Marija

JUHUUH, POČITNICE SO TU! KOMAJ ČAKAM, DA ...

MIHA: Da bom s sosedom kosil, žel, se vozil s traktorjem in se kopal.

NIKA L.: Da bom šla prespat k Tiji in noni.

TIA: Da bom s svojo muco na morju vadila skakanje skozi obroč.

LIZA: Da bomo postavili bazen in bom lahko dolgo spala.

SAŠA: Da bom šel na počitnice na Pag, kjer me bo pričakala moja teta.

NIK: Da se bom šel na Ptuj kopat.

GAŠPER: Da bom šel z babico in dedijem na Pag in da se bom kopal v bazenu.

VASJA: Da dobim bazen in bom lahko z vodno pištolo streljal ter da bom kolesaril v kratkih hlačah in kratki majici.

REBEKA: Da bomo šli na morje in da bomo praznovali veliko rojstnih dni ter da bom kopala ter tuširala svojega kužka.

NIKA Ž: Da bomo pri dediju in babici postavili bazen, najbolj pa čakam selitev ter da pride Vasja na žurko v pižamah.

EVELINA: Da grem z Rexom na morje in da se bom igrala s sestrično.

TAI: Da grem k Sašu in Aneju prespat in da gremo na morje.

ŽIGA: Da se bom v peskovniku igral, vozil s traktorjem, kopal v ribniku in šel na morje.

ALEJ: Da se bom z letalom peljal na morje.

EVIAN: Da bom šla skupaj z Lučko na počitnice ter da bom šla k babici in dediju.

LUČKA: Da bom šla z Evian na počitnice, kjer bo učiteljica Živa. Veselim pa se tudi počitnic z družino pri pisanih hišicah.

NINO: Da se bom peljal z letalom na morje, se šel kopat v terme Čatež in šel na obisk k babici Metki.

ENEJ: Da bom šel z bratrancem na morje in v terme Čatež.

EVA: Da dobim malega kužka.

ANEJA: Da bom 2 dni prespala pri Evi.

SARA: Da grem z mamo na morje in da bom lahko šla sama v globoki bazen.

EVELIN: Da se bom s helikopterjem peljala v Medulin in da bom doma sama pekla različne.

NUŠKA: Da se bom šla kopat v Ankaran, obiskala bom grad, spala v prikolic, hodila po pomolu ter se kopala v wellnes centru.

NUŠA: Da bo sestra stara 5 mesecev in da gremo takrat na morje.

ZALA: Da se bom igrala s psički in z muco ter da grem na morje.

Učenci 1. a

KAJ MI JE V ŠOLI NAJBOLJ VŠEČ

CARLOS: Telovadba, ker tekamo in plezamo. Doma vadim pisanje in branje.

NIKO: Ko smo opazovali list, ki ga je riba vlekla po vodi.

KLARA: Ko pri likovni ustvarjamo in smo si naredili hiške iz kartonskih škatel, pa smo lahko šli noter. Notri smo imeli hladilnik in pravo vodo ter kruh, pa še posteljo in televizijo.

GAL: Ko praznujemo rojstne dneve in dobimo priboljške in ko se skrivamo v gozdu.

TIM: Bralne naloge za razgibavanje. Meni je najbolj všeč, ko piše, da naj obrišem tablo.

TIA: Ko smo živali prinesli v šolo. Jaz sem prinesla papagaja, ker mi je hrček prej zbolel.

TIANA: Rojstni dnevi, ker narišemo risbice za prijatelje in pojemo.

VITA: Likovna, ko smo narisali sivo in mavrično mesto. Jaz živim v mavričnem.

EVA Š: Ko se zunaj igramo Črnega moža.

TOBIJA: Domača naloga, ko smo morali zunaj obvezno brcati žogo.

ŽIGA: Ko skačemo v daljino in v vrečah. Ko na velikem igrišču igramo nogomet.

URBAN: Nekaj smo se hecali o Povodnem možu in potem smo se bali in bežali. Na stolu ponoči sedi Povodni mož, podnevi pa ribič.

GAJ: Ko smo vlekli vrv z a razredom in smo padli na vse strani in ko mečemo žogo čez mrežo ter moramo zadeti drog.

MATIJA: Pri ročnih delih ustvarjamo res zanimive stvari. Najbolj všeč so mi muce iz papirja.

TJAŠA: Rada računam težke račune in dodatne naloge.

LANA: Ko poslušamo ptičke in šumenje listov ob potoku. Takrat moramo biti zelo tiho.

IS-LAM: Vadim črke in branje. Dobro računam.

NIKA: Ko smo opazovali naravo in risali zemljevide. Všeč sta mi učiteljici, ker sta zabavni.

ANA: Pri glasbi plešemo in se igramo igre.

ŠPELA: Pri slovenščini si izberemo slikice in pišemo zgodbe. Všeč so mi tudi šolske zabave in ko zjutraj delamo kolesa.

EVA B.: Rada plešem polko in Vleci, vleci dreto. Rada plešem v paru z Niko, pa tudi s fanti.

SAŠA: Vem, da ko je nekaj daleč, je majhno, ko pa je blizu, je veliko. Učim se risati prekrivanje. Zdaj sem narisala oblak, zadaj pa bo sonce.

FILIP: Ko mama in ata hitro prideta po mene in ko gremo s sošolci na pohode preko mostov. Rad tekam do dreves in nazaj.

JAKOB: Ko nas obiščejo dedki in babice in nam povedo, kako se peče jabolčna pita. Jaz sem delil kekse in se cartal.

Učenci 1. b

ČAROBNI ČOPIČ

Živela je Nikita, ki je bila slikarka. Zamislila si je čarobni čopič. Takšen čopič, da bi znal sam risati. Ko je šla v gozd, je videla same lepe risbe. In potem je videla čopič. Nikita je vzela čopič in ga odnesla domov. Ko je hotela narisati rožo, je čopič začaral, da je roža oživila. In Nikita je zaslužila veliko denarja. Kraljica je bila jezna, ker je Nikita bila bogata. Prosila je, da naj pridejo vesoljci. Ko je Nikita kuhala, je prišel vesoljec. Nikita je rekla: »Čopič, kralj risanja, nariši mi dinosavra.« In čopič je narisal dinosavra. Vesoljec jo je prosil, naj prežene dinosavra. Zato je Nikita rekla: »Čopič, kralj risanja, nariši mi gumijastega dinosavra.« Vesoljec je Nikiti dal zlato in Nikita in vesoljec sta bila prijatelja do konca svojih dni.

Nikita Kos, 2. a

Lara Ivančič, 8. a

Ana Breznik, 9. b

SVINČNIK, NARIŠI MI MIZO

Nekoč je živela ena majhna punčka, ki ni mogla pisati, ker je imela roko v mavcu. Nekega dne si je zaželela svinčnik, ki bi pisal sam, in želja se ji je uresničila. »Oče!« je zaklicala deklica. Oče je mislil, da se je kaj zgodilo. Šel je v sobo in je videl, da svinčnik riše sam. Deklica je zaklicala: »Svinčnik, svinčnik, nariši mi mizo!« In je narisal. »Ne, ne, ne! Ne bom imela tako velike mize. Zradiraj mi jo.« In jo je zradiral. Deklica je s svinčnikom živela srečno do konca svojih dni.

Katja Smonkar, 2. a

JULIJANA IN ČUDEŽNI JEŽ, KI JE ZNAL KUhati

Nekega dne se je Julijana sprehajala po gozdu. Zaslišala je aaačih. To je bil jež, ki mu je bilo ime Kostanjček. Odpeljala ga je domov in mu naredila hišico. Napočila je noč in za njo jutro. In je zadišalo. To je bila zelenjavna obara. Ko je Julijana vstopila v kuhinjo, je videla pogrnjeno mizo in Kostanjčka, kako še naprej kuha in kuha. »Jež Kostanjček, pospravi ponev. V posteljo se spravi!« In jež jo je ubogal. Ko je bil čas za kosilo je rekla: »Jež zaspanček, iz postelje se spravi in pridi in kuhaj.« Za kosilo je bila okusna kaša in jež je nabral sveže fige iz sadovnjaka. In mu je spet rekla: »Ježek Kostanjček, pospravi ponev, v posteljo se spravi.« Nato je prišla na vrsto večerja: »Lačna sem, iz postelje se spravi in lonec na peč spravi!« A ježa ni bilo in ni bilo, ker je pripravljaval zdravo sadno solato. Deklica je stopila ven in videla ježa ter okusno jed. Ko sta pojedla vse te dobrote, sta živela z okusno hrano do konca dni.

Julija Kogler, 2. a

ČUDEŽNI SVINČNIK

Nekoč je živela Veronika, ki je imela čudežni svinčnik. Ta svinčnik ni bil navaden svinčnik, in sicer zato, ker je pisal domačo nalogo. Nekega dne je Veronika imela domačo nalogo in mu je rekla: »Čudežni svinčnik, napiši mi nalogo.« In začel je pisati. Potem je rekla: »Svinčnik, stoj.« In svinčnik se je ustavil. Tako je bil vedno Veronikin svinčnik.

Veronika Bokan, 2. a

OB POTOKU

Družina Rola je šla k potoku. Spomnili so se, da bi naredili mlinček, in so ga naredili. Kuža Čavi je pritekel in spotaknil Klemna, da je padel na mlinček. Gaja je Čavija zelo skregala. Mama je Klemna preoblekla. Očka in Tilen sta spet naredila mlinček. Družina je bila srečna.

Gašper Marđetko, 2. c

Družina Žekš si je zamislila, da bi naredila mlinček pri bližnjem potoku. Mama Evelin je rekla, da je to imenitna ideja. Po dvajsetih minutah so bili pripravljeni na pot. Na poti so srečali dva zajčka in soseda Marjana, ki je šel nabirat jagode. Ko so končno prišli k potoku, so takoj pričeli graditi mlinček. Oče Janez je poiskal velik kamen, Evelin je z nožem izklesala vse palice, Jaka in Barbara sta prinesla palice, Žan pa je sestavil mlinček. Ko je sestavil mlinček, sta ga mama in očka položila v vodo. Srečni so bili le nekaj časa, saj je pritekel sosedov pes Lajko in potisnil Jako v vodo. Jaka je polomil mlinček. Mama ga je povlekla iz vode. Barbara je skregala Lajka in znova so naredili mlinček.

Tija Lovše, 2. c

Mara, Nina in oče Martin so šli k potoku. Matej je predlagal, da naredijo mlinček. Jaka in Gaja sta iskala palice. Pes Floki je tekal in skakal čez potok. Ko so zgradili mlinček, so se veselili. Floki je spotaknil Mateja in je podrl mlinček. Popravili so mlinček in šli domov.

Tanja Janet Krajnc, 2. c

Andraževa družina se je odločila, da bo odšla k potoku. Ko so prispeli, so zgradili mlinček. A pritekel je Piki in spotaknil Žana. Padel je na mlinček. Začeli so vse od začetka.

Andraž Petek, 2. c

Nina Čeh, 4. b

Eva Ožinger, 4. b

Nekega dne je družina Pšajd šla k potoku. Tam se je Iza spomnila, da bi naredili mlinček. Očka je rekel, zakaj se tega ni že on prej spomnil. Šli so ga izdelovat. Medtem je pritekel kuža Bobi, ki je tekel za Janom. Jan se je spotaknil čez potok in padel na mlinček. Iza ga je skregala. Bobiju je rekla, naj sedi pri miru. Potem so morali znova narediti mlinček.

Iza Pšajd, 2. c

Družina je šla k potoku delat mlinček. V vodo so postavili mlinček. Vsi so bili srečni, da so postavili mlinček.

Alex Murko, 2. c

Družina Dolinar se je odpravila na sprehod. Videli so potok. Nina je vprašala očeta Ivana, če bodo naredili mlinček. Andrej je naredil mlinček. Mlinček so postavili v potok. Psička Tačka je v potok prevrgla Andreja. Andrej je mlinček zlomil. Nina je Tačko skregala. Mama Ines je rekla, da bi naredili nov mlinček. Vsi so se veselili. Naredili so novega in so se imeli lepo.

Lana Vrbnjak, 2. c

Družina se je odpravila na sprehod k potoku. Ko so bili čisto blizu, so se spomnili, da bi naredili mlinček. Vzeli so malo lesa in nož. Mama je rezala les in Tim je sestavljal dele, da bi dobili obliko mlinčka. Ko je bil mlinček narejen, so se veselili. A ko je pritekel kuža Robi, je spotaknil Nejca, da je padel v vodo točno na mlinček. Medtem ko je mama tolažila in sušila Nejca, je hčerka Laura skregala psa Robija: »Danes si bil zelo poreden!« In vse so morali začeti znova. Ko so naredili spet mlinček, ga Robi ni podrl in lahko so ga opazovali pri delu.

Jurij Horvat, 2. c

Družina Kaučič je šla na piknik ob potoku. Ko so pojedli, se je Domen spomnil, da bi naredili mlinček. »Mlinček je končan!« so vzkliknili. Potem je Floki podrl Nejca in Nejc je podrl mlinček. Nejc je komaj zlezel iz vode. Lara je Flokiju zažugala. Mama je posušila Nejca. Domen in ata sta pobirala palice iz vode. Spet so naredili mlinček. Floki je nato pridno sedel.

Eva Kaučič, 2. c

Družina Lihtenvalner Doler je šla na sprehod. Odločili so se, da bodo naredili mlinček. Začeli so si podajati palice in nastal je mlinček. Mlinček so postavili v potok. Veseli so bili, ker jim je uspelo narediti mlinček. Floki je tekel in tekel in tekel in buf - Mihija je vrgel v potok naravnost na mlinček. Mamica je ožela Mihijevo majico. Manca je zažugala psičku Flokiju, očka in Nejc pa sta poskusila postaviti mlinček.

Manca Lihtenvalner, 2. c

Družina Dolinar je šla k potoku. Izdelali so mlin. Pes Adam je Martina spotaknil ob mlinček. Mama Ines je obrisala Martina. Ata Ivan in Andrej sta pobrala palice iz potoka. Nina je skregala psa Adama: »Nikoli več ne smeš tako hitro tekati v bližini ljudi.« Družina je spet naredila mlinček. Vsi so bili zelo srečni. Vsi so poskakovali in se smejali. Šli so srečni domov. Med potjo so se ustavili v gostilni Šiker. Pojedli so šarloto.

Anuška Fluher, 2. c

Nekega dne se je družina odpravila k potoku. Mama, oče, Laura, Miha in Nino so se spomnili, da bi lahko naredili mlinček. Ko so naredili mlinček, je prišel kuža Spajk, podrl Miho in Miha je padel na mlinček. Mama ga je pobrala in Laura je skregala Spajka. Potem so šli v avto in so se odpeljali v gostilno. Tam so se skupaj imeli lepo.

Nicole Ferk, 2. c

BARVICE RISALKE

Čarobne besede: »Barvice risalke, na list papirja mi metuljčka narišite. Barvice risalke, zdaj pojdite domov, v peresnico se mi postavite.« Meta je imela barvice risalke. Če si rekel: »Barvice risalke, na list papirja mi metuljčka narišite,« so barvice začele takoj risati. Ko pa si rekel: »Barvice risalke, zdaj pa je dovolj, v peresnico se mi pospravite,« so se barvice postavile v peresnico. Barvice so se same ošilile, zato je bila Metina peresnica vsak dan čista in urejena.

Nika Vezovnik, 2. c

ČUDEŽNI SVINČNIK

Leon je rekel: »Čarobni svinčnik, nariši mi avtomobilček!« In čarobni svinčnik je narisal avtomobilček. Kdo je vzel moj svinčnik? Drugi dan je sošolec našel svinčnik. Ime mu je bilo Jan. Nato sta postala prijatelja.

Leon Šumandl, 2. c

GLAVNIK IN FRIZERKA

Vsi glavniki so bili navadni glavniki, le eden je bil drugačen. Mlada frizerka je imela ta glavnik. Stranke, ki so prišle, so se samo obrnile, frizerka pa je rekla: »Glavniček, glavniček frizuro jim načeši.« Stranke so bile vedno zadovoljne. A nekega dne je izgubila glavnik. Iskala ga je in iskala, pretaknila je vsak kotiček. A ga ni našla. Tako je šla v mesto, nato pa ga je našla. Spet je lahko delala frizure. Bila je srečna, ker ga je našla.

Živa Strmčnik Muhič, 2. c

ČAROBNA METLA

Nekoč je živela punčka, ki je bila zelo revna. Nekega dne je pospravljala svojo sobo. Našla je metlo. Poleg je videla listek in ga prebrala: »Oj, metlica, metla iz kota beži in mi vse pometi.« In od takrat se ni rabila več truditi.

Žiga Friš, 2. c

ČAROBNI SVINČNIK

Nekoč je živela čarovnica. Delala je napoje. Nekoč je naredila čaroben svinčnik. Nekega dne je čarovnica šla v mesto. Tam je izgubila svinčnik. Tam je bil deček. Vzel je svinčnik in šel domov. Naslednji dan je deček moral v šolo. Pisali so narek. Deček je rekel: »Svinčnik, zdaj mi iz peresnice pridi in mi v zvezek napiši.« Potem je bilo pouka konec. Deček je šel domov in pojedel kosilo. Igral se je s sestro. Nato sta se šla umivat, pogledala risanko in šla spat.

Gal Verbošt, 2. c

Ana Gašperlin, 9. b

Lara Štraus, 7. a

ČUDEŽNI PREDMET - 2. B

Pa je šolsko leto ponovno za nami. Sedaj znamo pisati že male in velike pisane črke ter računati do 100. Veliko je bilo vloženega truda in pridno smo vadili vsak dan. Dneve smo si popestrili tudi s spoznavanjem narave, z glasbo, s telovadbo, športnimi dnevi, kulturnimi in naravoslovnimi dnevi, z vožnjo z vlakom ter igranjem, kar seveda počnemo najraje. Zelo pa se že veselimo končnega izleta, ko si bomo ogledali živalski vrt. Prav tako pa radi poslušamo pravljice, saj takrat poletimo v svet, kjer je vse mogoče. V svet vil, škratov, princes, hudobnih mačeh in čudežnih predmetov, ki uresničujejo želje. Katere čudežne predmete si učenci 2. b razreda želimo, smo opisali v svojih zgodbicah. Delček teh zgodb smo pripravili tudi za vas.

Barbara Domajnko

ČAROBNI ZEMLJEVID

Ko sem prišla iz šole domov, mi je bil dolgčas. Zato sem si rekla, da bom šla k Evi. Ravno sem šla po svoj zemljevid, ko me je presenetil mamin glas: »Kam pa kam?« »Veš ...« sem začela. »Kam pa kam?« spet mamino vprašanje. »K Evi, ker mi je dolgčas,« sem odgovorila in nato rekla zemljevidu: »Zemljevid dragi, pokaži mi pot k Evi.« Trenutek kasneje sem že sedela v Evini sobi. Eva se je samo nasmehnila, saj je bila vajena, da se prav takrat znajdem pri njej, ko me ona sploh ne pričakuje.

Ema Veronik, 2. b

ČUDEŽNI ROBOT

Pred milijoni let je živel robot z imenom Tortko. In imel sem srečo, ker obožujem torte. Najprej ga je bilo imeti dolgočasno. A nekega dne se mi je posvetilo, da ti roboti naredijo vse, kar hočeš. Pritisnil sem vsak gumb po vrsti, a bilo je zaman. Nato sem rekel: »Robot, robot, speci mi torto.« In jo je spekel. Bila je tako okusna, da sem ostal brez besed. S tem robotom se je dalo hitro razumeti. S Tortkom sva postala slavna. Živela sva srečno do konca svojih dni.

Anej Roškar, 2. b

LIZIKA

Nekoč je živela deklica, po imenu Barbara. Enkrat je v svoji sobi Barbara našla čudežno liziko. Barbara jo je polizala ena, dve, tri, štiri in lizika se je zmanjšala. A čez dve, tri sekunde je zrastle v normalno velikost, kot je bila prej. Barbari je bila ta lizika zelo všeč. Kasneje je šla večerjat in spat.

Ina Kostanjšek, 2. b

LETEČE ČRKE

Nekoč so živele leteče črke, ki so bile vedno vesele. Nekega dne se je ena deklica, ki je že bila v šoli in še ni znala pisati črk, odločila, da jih bo nesla v šolo. V šoli so imeli nalogo, da napišejo abecedo. Spomnila se je, da ima čudežne črke in da bi ji lahko pomagale narediti nalogo. Rekla je: »Črke, postavite se v abecedo.« In to se je res zgodilo. Potem ko je naredila nalogo, je rekla: »Črke, pojdite v kot.«

Jaka Gašper Jelen, 2. b

Lara Kavran, 2. a

Anja Jemešek, 4. b

PRESENEČENJE

Nekega dne sta Tinček in Tonček želela mami narediti presenečenje. Zbudila sta se zgodaj zjutraj in naredila pomarančni sok. Pripravila sta tudi piškote. Odšla sta po mamo, a medtem je kuža Kiki polil pomarančni sok in pojedel piškote. Ko je v kuhinjo prišla mama, je videla, kakšen nered je v kuhinji. Mama je vedela, da je ta nered naredil Kiki, zato je kregala psička in ne Tinčka in Tončka. Tinček in Tonček sta mami vse razložila in ju je pohvalila. Dala jima je presenečenje. Tinček in Tonček sta se zelo razveselila, saj sta dobila rdečo žogo.

Aneja Družovec, 3. a

Zgodaj zjutraj sta se Tinček in Tonček zbudila zelo vesela. Danes imata rojstni dan! Od spodaj ju je poklicala mamica. Stekla sta po stopnicah in v kuhinjo. Mamica jima je čestitala. Rekla jima je, naj gresta na travnik pogledat, kaj jima je kupila. Tinček in Tonček sta veselo stekla na travnik. Tam sta videla rdečo žogo. Začela sta se žogati. Tinčku je padla žoga na tla in se začela kotaliti proti gozdu. Stekla sta do gozda in tam sta videla, da je na enem drevesu sporočilo. Na njem je pisalo, naj gresta do potoka, kjer ju čaka presenečenje. Ko sta pritekla do potoka, sta tam videla kužka. Vsa presrečna sta ga objela in se odločila, da mu bo ime Kiki. Vesela sta stekla domov in povedala mamici, da je bil to najboljši rojstni dan.

Iva Viktorija Bokan, 3. a

MIŠKA IN SREČA

Miška si je skovala srečo. Nekega dne je prišla v tovarno sira. Rekla je: »To je sreča!« Ko je videla ves ta sir, je tekla in ves sir pojedla. Le največji sir je pustila. Rekla si je, da je to njena doživljenjska zaloga in sreča. Ker je pojedla ves sir, je bila najdebelejša miš na svetu. Kaj pa zdaj, je razmišljala. Spomnila se je na svojo skovano srečo in si jo dala na svoj trebušček. V sekundi je že bila normalna. Odločila se je, da ne bo nikoli več pretiravala s sirom

Maruša Kaučič, 3. a

Miška si je skovala srečo. Nekega dne je miška vstopila v tovarno sira. Tam je dobila službo kot vse ostale miške. Ko je hodila, je srečala mačkona, a je ni napadel. Nato je srečala prijaznega fantiča na kolesu. Vprašal jo je, če jo lahko odpelje domov. Miška si je pri sebi mislila: »Oh, danes pa imam srečo!«

Alex Šumandl, 3. a

Nekoč je živela majhna miška. Bila je vesela in brez skrbi. Nekega dne je srečala mačko. Ustrašila se je, pobegnila in padla v bližnji potok. Mačka je bila prijazna in je miško s svojim repom potegnila iz vode. Odpravili sta se proti mačjemu domu. Mačka je bila doma v tovarni sira. Dovolila je miški, da je po mili volji jedla sir. Živeli sta srečno do konca svojih dni.

Rok Babič, 3. a

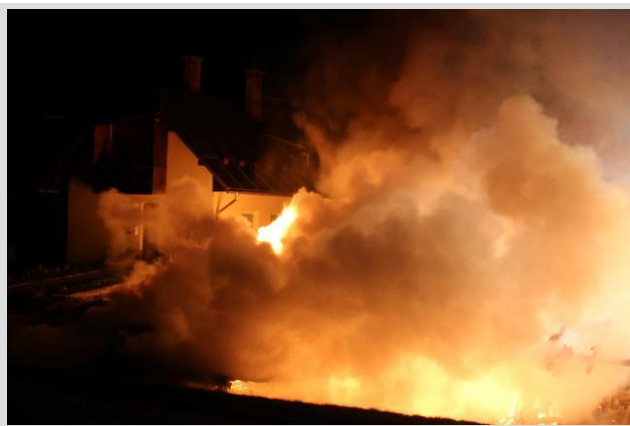
Urh Strmčnik Muhič, 3. a

Lara Grbič, 3. a

GASILCI NA DELU

Nekega dne je v gasilskem domu v Radehovi zatulila sirena. Gasilci so se spustili po drogu. Zelo se jim je mudilo. Odhiteli so v gasilski avto in se odpeljali na Cankarjevo ulico, kjer je bil požar. Gasilec Samo je povlekel cev iz avta. Pri tem mu je pomagal gasilski kuža Kiki. Prebivalci hiše so bili zelo preplašeni. Prišli so tudi novinarji. Ostali prebivalci so gledali poročila v živo. Tudi sosedi so prišli pomagat. Rešili so hišo. Družina Žunko je bila zelo hvaležna vsem, ki so pomagali.

Anže Škof, 3. b

O HIŠI, KI JE HOTELA IMETI OČALA

Pred 51 leti, 44 meseci, 8 dnevi, 14 urami, 6 minutami in 2016 sekundami je živela hiša, ki ni imela imena. Zelo težko je govorila. Imela je ledeno prijateljico, ki ji je bilo ime Smrdolinka. Hiša si je želela očala. Nekega dne je prosila Smrdolinko, da bi jo naučila govoriti. Učili sta se človeški jezik, kokošji, pujsin in indijanski. Medtem ko je hiša govorila, je Smrdolinka spoznala novega fanta. Hiša je žalostna odšla in se zaletela v mačka. Zaljubila se je vanj in se z njim poročila. Imela sta 16 otrok, namesto prstana pa sta imela očala. Živela sta tako dolgo, dokler je sijalo sonce.

Ela Sirk, 3. b

REŠEVALNA PSIČKA LOTI

Nekoč pred 1000 leti je bila ena majhna vasica. Imenovala se je Travnata in prijazna vasica. V tej vasici je bil tudi gasilski dom. Šefu je bilo ime Janez, ki je imel psičko Loti. Bila je gasilski pes. Nekega lepega jutra je odšla Loti na sprehod. Od nekod je zavohala dim in zaslišala krik na pomoč. Pogledala je, kaj se dogaja, in stekla do najbližje kabine s telefonom. Ker je bila dovolj pametna, je na telefon poklicala številko 112. Oglasil se je Janez in takoj ko je zaslišal lajež, je vedel, da je nekaj narobe. Prižgal je sireno in se hitro odpravil na kraj nesreče. Ker se je vozil 10 minut, je bil prepozen. Na srečo je Loti bila zelo pametna in je rešila vse ljudi. Janez je pogasil ogenj. Vsi so bili srečni in Loti je od veselja skočila na Janeza ter ga polizala po obrazu.

Živa Jemenšek, 3. b

SREČA JE ...

Da imamo pitno vodo, hrano, prijatelje, starše, brate in sestre, stare starše, prijazno učiteljico, da smo zdravi, da lahko za rojstne dneve prinesemo sladkarije, da nas učiteljica spodbuja in nam pomaga, da lahko po vikendu povemo, kje smo bili in kaj smo počeli, da imamo prijaznega hišnika, ki nam vozi malico, da imamo prijazne kuharice, ki nam kuhajo hrano, da imamo prijazno učiteljico bivanja, čeprav je stroga, ampak mi vemo, da jo skrbi za nas, da imamo strogo učiteljico angleščine, ki nas veliko nauči, da imamo prijazne sošolce, ki nam pomagajo, da imamo prosti čas in domače živali, da imamo šolo, v kateri se veliko naučimo.

Leander Mark Zelenko, Nejc Valner in sošolci, 3. b

Kakšna sreča, da imamo svet, ki je slasten kot med.
 Kakšna sreča, da imamo šale, ki so smešne kot očala majhna.
 Kakšna sreča, da imamo sonce, ki je toplo kot moja mama.

Ela Sirk, Gabi Lešnik, 3. b

Kakšna sreča, da se vedno bolj veča.
 Kakšna sreča, da sva vedno večja.
 Srečna sva, da imava brata oba.
 Srečna sva, da sva zdrava in da v Lenartu ni poplave.
 Srečna sva, da najina očeta vesta, da imata mamico in kavico.
 V glavnem, sreča je naravna sveča.

Živa Jemenšek, Maj Tušek, 3. b

PRESENEČENJE

Nekoč za devetimi vodami in devetimi gorami je stala majhna hišica. V hišici sta živela dvojčka Tinček in Tonček ter njun kuža Kiki. Nekega lepega pomladnega jutra sta Tinček in Tonček odšla v trgovino kupit presenečenje za psa Kikija, saj bo čez tri dni imel rojstni dan. Star bo 9 mesecev. Kupit sta šla rdečo žogo, sebi pa sta kupila pomarančni sok. Psa Kikija sta odpeljala na travnik ob potoku, da bi mu tam podarila darilo za rojstni dan. Tako so tisti dan praznovali do večera.

Mija Hojnik, 3. b

TINČKOV ROJSTNI DAN

Nekega dne sta se Tinček in Tonček igrala na travniku. Tam sta našla kužka Kikija. Naslednji dan je Tinček imel rojstni dan. Za rojstni dan je dobil rdečo žogo. Tinček se je žoge razveselil in z njo igral nogomet, vadil podajanje in košarko. A to še ni bilo vse – dobil je tudi nove rolarje. Tako se jih je razveselil, da je že prvi dan rolal. Tinček in Tonček sta se odpravila do potoka. Zraven sta vzela nahrbtnik, v njem sta imela pomarančni sok, sendviče, čokolado in sadje. Mama in Kiki sta šla zraven. Ko so prišli do potoka, so se igrali, pojedli hrano in odšli domov.

Julija Tompa, 3. b

KUŽA KIKI (SPOMIN NA MIKA)

Bil je lep sončen dan. Prijatelja Tinček in Tonček sta se zunaj igrala. Tonček je predlagal, da odideta na travnik. Tinček je predlagal, da vzameta zraven tudi rdečo žogo. Igrala sta se in Tinček je rekel, da bi šla k potoku, kjer bi lahko spuščala ladjice. Odpravila sta se k potoku, a glej ga šmenta – rdeča žoga je padla v potok. Razmišljala sta, kako bi jo dobila ven. Naenkrat je nekaj švignilo mimo in v potok. Bil je pes pasme Bernski planšar. Ugotovila sta, da je čisto podoben Tinčkovemu psu. Zagledala sta žogo v njegovem gobčku, a na žalost predrto. Pogledala sta njegovo ovratnico, na kateri je pisalo Kiki. Tinček si je zaželel, da bi dobil točno takšnega psa za rojstni dan. In res, ta želja se mu je uresničila. Ime mu je dal Mike. Pes je dobil tudi novo rdečo žogo in najrajši je pil pomarančni sok.

Eva Grajfoner, 3. b

MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON (NADALJEVANJE PRAVLJICE)

Jelka je vsem otrokom prinesla klobuke, zase pa nobenega. Rekla je, da ga ne potrebuje, saj ima dežnik, ki je lahko balon.

Ko sta se Jelka in očka igrala, so se z neba vsuli klobuki. Videla je, da so jih prijatelji prišli pobirat. Prišli so k njej na obisk in ji prinesli najlepši klobuk iz Klobučarije. Jelka se jim je zahvalila. Klobuk ni bil navaden, ampak čarobni. Če bo hotela, da pridejo prijatelji k njej, naj samo zakliče klobuk in že bodo pri njej.

Marcel Čučko Grajner, 3. b

Ko je vsem svojim domačim razdelila klobuke, so Jelko vprašali: »Zakaj nimaš še ti klobuka?« Jelka je čisto pozabila nase. Odprla je dežnik in poletela v deželo Klobučarijo. Tam ji je dežnik začel rjaveti. Začela je hitro padati in padla je v travo h klobukom. Vsi prijatelji tiste dežele so prišli k njej in jo vprašali, zakaj je žalostna. Rekla je: »Ne morem domov, ker mi je dežnik zarjavel.« Vsevid jo je potolažil in rekel, naj ne skrbi, ter ji popravil dežnik. En, dva, tri je bilo končano. Jelka je že hotela oditi, a je spet skoraj pozabila klobuk. Izbrala si je najlepšega in poletela domov.

Tina Tomašev, 3. b

Jelka je rekla, da je nase čisto pozabila. Vrnila se je nazaj po klobuk. Srečala je kravo, kokoš, oslička, psa, muco, konja, pujsa, raco, grlico, petelina, piščance in prepelice. Vsi so šli po klobuke. Vsak je našel pravega, le Jelka nobenega. Bila je žalostna in je zajokala. Prijatelji so se dogovorili, da ji naredijo klobuk. Drugi dan je bil klobuk narejen. Jelka je šla domov in vzela živali s sabo. Ko so prispeli domov, je mamo skoraj kap. Očka pa je bil zelo vesel, ker je dobil kužka. In živeli so srečno do konca svojih dni.

Mario Rajter, 3. b

OBISKALE SO NAS BABICE IN DEDKI

Nekega dne, ko sva z bratom prišla k babici in dedku, se je moj brat ves čas jokal, jaz pa sem mu začela peti in je zaspal. (Adelisa Dobaja)

Šli smo se kopat – jaz, mama, dedi in babi. Ko sem bila v vodi, sem zmeraj plavala proti dediju in babici. (Tina Tomašev)

Babica Nada! Ali se spomniš, kakšna je bila moja prva slika? Dedi Jože, ali se spomniš, kdaj sem prvič prespala pri tebi? Babica Cilka, ali se spomniš, ko sem se zaletela v vrata? Dedi Franci, ali se spomniš mojega prvega gobelina? (Živa Jemenšek)

Babica Cilka, se spomniš, ko sem se zaletel v omaro in sem se smejal? Babica Anica, se spomniš, ko sem se tako najedel, da sem skoraj počil? (Maj Rusjan)

Enkrat med poletnimi počitnicami sem šla s sestro Barbaro prespat k babici. Jaz in moja sestra sva spali skupaj. Kmalu je prišla še sestrična. Babica je spala v svoji sobi. Vsako jutro smo se pocartale. (Eva Grajfoner)

Ko je babica imela rojstni dan, ji je teta podarila radio in nato ga je babica dala meni. Velikokrat se igrava tudi igro Človek ne jezi se. (Ela Sirk)

Učenci 3. b

Neža Ožinger, 7. b

PESEM MIJINE BABICE CVETKE ZA VSE NAS

Smo zbrale se babice tukaj, res še vse mlade,
da nekaj iz svojih življenj povedale bi vam rade.
Ko osem let nam je bilo,
nam ni bilo tako kot vam lepo.
Pa da res vas ne prestrašim – tudi lepi dnevi so bili,
ki v spomine so se vtisnili.
Smo travo kosili, seno tudi grabljali,
res rajši bi mi takrat se igrali.
A takrat še ni bilo igrač,
razen žog in doma narejenih frač.
Pa da povem vam tudi to,
da starše in učitelje spoštovati treba je bilo.
Smo deklice krave pomolzle, tudi zribale tla,
saj drugače bi mama zelo huda bila.
Smo šajtrgo otroci takrat vozili,
ko vedeli bi, kak smo se potili.
Pa srečni smo tudi bili – da ne boste mislili.
Smo zajce lovili, se za vogalom kdaj skrili,
si kako dedkovo fajfo prižgali
in kup koruznice tudi zažgali.
Prav to se je meni in bratu zgodilo,
ko vedeli bi, kak se je kadilo.
Pa najine riti zato so dobile pošteno plačilo.
Ni adidask in piščančkov bilo,
v marsikatero nogo je bilo večkrat hladno.
V šoli bili sta tabla in kreda,
da v glave bi šlo kaj seveda.
Pa doma je že čakalo delo,
veliko otrok pa si v mesto je v šolo želelo.
Pa dedki, tudi na vas nismo pozabili,
saj včasih skupaj v kak grm smo se skrili.
Ste vedno na pravem mestu bili,
da fantje sosednjih vasi nam preblizu ne bi prišli.
Ja, tako je včasih bilo,
naj zdaj še kaj drugi povedo.
Pa vendar smo vsi preživeli,
drugače zdaj tukaj z vami ne bi sedeli.

Mija Hojnik (babica Cvetka), 3. b

ČAROBNA BARVICA

Nekoč je živela čarobna barvica, ki je znala čarati. Klicali so jo Rjavka, saj je bila vsa rjava. Nekoč je učenec kupil Rjavko. Ni vedel, da je čarobna, a trgovec mu je rekel, da je ta barvica posebna, ker ima svoje ime. Učenec mu ni verjel. Nekoč mu je v šoli njegova barvica začela sama risati. Šel je od mize na stranišče. Ko je prišel nazaj, je imel vse porisano in pobarvano. Bil je presenečen in vesel, da ima takšno barvico. Deček jo je naučil še govoriti. Barvica je bila srečna, ker je znala govoriti. Prav zaradi tega je bila še posebej posebna.

Amadej Lutar, 4. a

ODPOTOVAL SEM NA KONEC SVETA

Spomladi sem odpotoval na konec sveta. Peljal sem se s kolesom. Med potjo sem srečeval razne živali. Bilo je lepo vreme. Čez tri ure je pričelo liti kot iz škafa, zato sem se skril v jamo. Ko je nehalo deževati, sem se odpravil naprej. A tam, kjer naj bi bilo kolo, je stal konj. Zato sem odšel z njim. Začelo se je temniti. Iskal sem bivališče. Naenkrat sem zagledal leseno hišico. Še preden sem potrkal, mi je hiša rekla: »Kdo si in kaj delaš tu?« Čudno se mi je zdelo, da hiša govori. A kako? Ko sem se s hišo pogovoril, sem vstopil, a nisem opazil, da konja ni več. Naslednji dan me je zunaj čakalo presenečenje. Pred mano je stal čuden zelen stvor, ki je zgledal kot smerokaz. Na njem je pisalo: Pokažem ti, kje je konec sveta! Skupaj sva odšla na konec sveta. Med potjo je govoril nadvse čudne stvari: lifkca, popul, kunkli plunk, krinkli punklec, bunglištunflhank ... Ko sva prišla na konec sveta, sem ugotovil, da se tla pod nama ugrezajo. Znova je pričel s temi besedami. Občutek sem imel, da mi hoče pomagati. In res. Prijel sem ga, on pa se je teleportiral. Naenkrat se je vse, čisto vse, začelo rušiti, jaz pa sem ugotovil, da samo sanjam.

Jurij Petek, 4. b

Nekega dne se nisem zbudil v svoji postelji ampak v Avstraliji na pesku. Bilo me je neznansko strah. Nisem vedel, kaj naj storim. Mislil sem, da sanjam, a ugotovil sem, da ne sanjam. Sklenil sem, da bom odšel po svetu. Šel sem po vsej Avstraliji, nato pa sem zagledal veliiiiko žlico. Na njej je bil motor letala Boeing 747. Ugotovil sem, da žlica verjetno leti. Poletel sem visoko v zrak in videl vso pokrajino. Res je velika ta Avstralija, sem si mislil. Vozil sem se zelo dolgo, preden sem se pripeljal do Afrike. Tam sem videl revne družine, divje živali, tu in tam pa kakšno majhno vas. No, bilo je bolj žalostno, zato sem sklenil, da grem v Španijo se malo okopat. Ko sem se peljal nad morjem, sem videl velike ribe, imenovane morski psi. Ko sem prišel na plažo, je tam pisalo. Pozor! Morski psi v vodi! Bil sem zelo, zelo prestrašen. Raje se nisem šel kopat, ker bi lahko pristal na jedilniku morskega psa. Sprehodil sem se po obali in ugotovil, da Španija ni tako revna država. Šel sem v lepše kraje, v mojo domovino, Slovenijo. Tam je bilo vse tako lepo, da bi našo kuro, mislim Slovenijo, kar objel. Šel sem v Ljubljano na obisk k Prešernu. Ponudil mi je malo soka in šel sem naprej. Hotel sem iti domov, a odločil sem se, da poiščem konec sveta. Šel sem mimo Avstrije, Nemčije, Danske, vendar konca sveta še vedno nisem našel. Šel sem naprej, a bilo je vedno hladneje. Rabil sem topla oblačila. V neki trgovini sem si kupil zimsko bundo in tople čevlje. Šel sem na zadnjo postajo, na Antarktiko. Tam je bilo vse belo. Beli medvedi, bele lisice, beli zajčki in še druge živali. Naslednji dan mi leteča žlica ni vžgala, naprej sem šel peš. Konca sveta nisem našel. Drugi dan mi je nekdo rekel, da je Zemlja okrogla. Bil sem zelo žalosten. Ne preveč vesel sem se vrnil na svoj dom v Lenart.

Žiga Žižek, 4. b

Živa Strmčnik Muhič, 2. c

Nika Vezovnik, 2. c

NAROB, NAROB, NAROB

Nekoč je živel Fifi Jakob. Zelo rad je imel veseljce. Nekega dne je zaslišal čuden glas. Fifi je rekel: »Gotovo so veseljci.« Res so bili veseljci. Odpeljali so ga na svoj planet, ki se je imenoval King. Fifi si ni mislil, da je veselje takšno. Vsi meščani so zgledali kot zombiji z meči. Zbal se je. Fifi je rekel, da hoče domov. A Fifi je že bil doma, saj je vse to sanjal. Bil je vesel, da so to le sanje.

Tomaž Trajbar, 4. a

V dimniku je živel zdravnik. Hodil je po mestu in ljudem zastonj čistil dimnike. Ko je dimnik počistil, se je zadržal, kot da je puran. Imel je papagaja, ki ga je imel za sina. Ta papagaj je pasel pse. Ko se je zgodaj jutraj vrnil s paše v dimnik, je zdravnika poslal spat. Ob pozni uri ga je z avtom odpeljal k prvi hiši. Prva hiša je pripadala gospodu Pepiju. Hitro mu je očistil dimnik, poln bolh. Ko je končal, je za plačilo vzel Lučkin kruh in eno mačjo klobaso. Tega zdravnika so pa res vsi oboževali.

Zarja Novak, 4. a

RECEPT ZA JUHO V OMAKI

1 l soka
50 dag žab
13 ml polžje slin
2 ribici zlati
14 žlic svinjske masti

Vse skupaj stresemo v lonec, dodamo 3 ml mila in zmešamo. Naj se kuha 2 uri. Če ne zavre, pa je ves trud zaman, ker juha ni užitna.

Leon Rozin, 4. b

ZASPAŃČEK

Nekega lepega dne se zaspanček odpravi v gozd. Najprej sreča bolho Molho in ta mu reče, naj ne hodi dalje v temni gozd, saj tam straši in še pasti je ogromno. Zaspanček se zanjo ni zmenil in šel je naprej. Srečal je miško Liško, ta mu pravi enako kot bolha Molha. Zaspanček se tudi zanjo ne zmeni in zaspi pod hrastom. Ko se zbudi, gre dalje in sreča veverico Mico. Ta mu pravi enako kot prejšnji živali. Zaspanček se zanjo ne zmeni in pogumno gre naprej. Sreča srno Saro in ta spet ponavlja, nato še lisico Cico, volka Matica in medveda Jakoba. Zaspanček hodi in hodi, dokler ne pride do temnega dela gozda. Postaja ga strah. Naenkrat pade v staro luknjo starega lovca. Od strahu zaspi, saj je vendar zaspanček. Sanja o igranju z živalmi, ki jih je srečal, in kako bi bilo, če bi jih poslušal. Zasliši glas, ki ga zbudi. To so živali, ki so mu govorile, naj ne gre v temni del gozda. Rešijo ga tik pred tem, preden pride lovec pogledat, če se je kdo ujel v njegovo past. Srečni gredo v svetli del gozda in se igrajo. Imajo se tako lepo, kot je zaspanček sanjal. Hvaležen je, da se njegove dobre sanje uresničijo, slabe pa ne. Pa smo že pri koncu. Kdaj drugič vam povem še kaj več o zaspančku.

Katarina Dajčman, 4. b

KAKO SEM POMAGAL STARŠEM

Nekega dne je moj ata naredil vrt. Na začetku tega sploh nisem vedel. Nato mi je mama pokazala vrt. Nekaj dni pozneje si je mama domislila, da bi nakupila rože, papriko, paradižnik oz. rastline za vrt. Vprašala me je, če bi ji pomagal posaditi rože. Jaz pa sem z veseljem rekel da. Ko sva prišla do vrta, sva si najprej zamislila potko okrog vrta. Nato sva se spomnila, da imamo doma tlakovce. Vzel sem jih in jih odnesel na vrt. Položil sem jih enega zraven drugega. Ko sem položil vse tlakovce je sledilo sajenje rastlin. Najprej sva z mamo posadila paradižnik, nato kumarice in nato še vse rastline, ki smo jih imeli. Potem je sledilo še zalivanje. Po dveh urah dela je bil vrt urejen. Vrt je bil takšen, kot smo si ga želeli. Od tistega časa naprej vsak dan gledava vrt.

Vito Ivančič, 4. b

BABICA PRIPOVEDUJE

Ta soba je zelo, zelo pravljica. Ko stopiš vanjo, zagledaš rjav lesen gugalnik, police s knjigami in majhne punčke. Zraven gugalnika je drobna sveča, pred mizo pa je majceno okno. Zraven je še babičina postelja z nočno omarico ter kopalnica. Na gugalniku vsak večer sedi babica in otrokom pripoveduje pravljice. Iz knjig se vsujejo pravljčni junaki in zlobneži. Vse pravljčno zažari in otroci zbrano poslušajo. V sobi je še topla stara peč, ki jih greje pozimi, kakor babičino pripovedovanje greje njihova srca.

Filip Vinter, 5. b

FANT, DEKLE, LJUBEZEN, KRALJ, ŽALOST, GOSLI, SREČA

Nekoč sta živela fant in dekle. Bila sta zaljubljena. Fant je bil kraljev sin. Zato sta živela s kraljem. Imela sta čarobne gosli. Nekega dne ju je doletela žalost. Čarobne gosli so izginile, ker jih je kralj ukradel. Fant in dekle tega nista vedela. Kralj je nato obtožil dekle, a fant tega ni verjel. Kralj je zvečer odšel v sobo in dekletu podtaknil gosli. Kralj je princu ukazal, naj se sam prepriča, da je dekle ukradlo gosli. Fant je odšel v sobo in našel gosli. Gosli so se takoj spremenile v strašnega zmaja, ki bruha grozno melodijo. Zmaj je kralja odnesel neznano kam. Fant se je odločil, da bo poiskal kralja in dekle, saj tudi dekleta ni nikjer našel. Žalosten se je odpravil na pot. Fant je po dolgih letih našel kralja in dekle. Kralja je prisilil, da pove resnico. Zmaj se je spremenil nazaj v gosli in srečno so se vrnil domov. Fant in dekle sta se poročila.

Tia Čeh, Tjaša Smonkar, Jan Bauman, Jakob Sedonja, 5. b

PRINESLA ME JE ŠTORKLJA

Nenadoma sem se zbudil. Nisem vedel, kje sem, a potem sem ugotovil, da sem pri štorklji. Letel sem čez Madrid, Pariz in nato pristal na tleh v Sloveniji. Odnese me je do hiše. Tam sem čakal pet minut. Potem je odprla vrata gospa, ki me je z veseljem vzela, in tako sem živel naprej pri njej.

David Štrajhar, 5. a

Nekega jesenskega dne je fantek vprašal štorkljo: »Ali mi lahko prineseš bratca?« Štorklja ga ne posluša dobro, a prikima in odleti. Štorklja preleti Jadransko morje in sreča ostale štorklje. Skupaj odletijo v Avstralijo, tam pa iščejo kričeče pošasti. Le moja me ni našla. Sem bila tiho tam pod palmo. Končno me najde in me ovije v roza ruto. Prvo potovanje se prične. Odletiva preko obale in zagledam veliko modro packo. Štorklja mi pove, da je to morje. Ponovno prispeva na obalo, kjer je polno črnih ljudi, ki jih prevažajo kamele. Spet zmanjka obale in pojavi se ogromna packa. Prideva do majhne packe, kjer štorklja reče, da je to Jadransko morje. Tam ni več toplo, saj je jesen. Priletiva na obalo. Saj bi potovali še dlje, a so se pojavile prebavne motnje in vodene koze, pa me je štorklja 14 dni prehitro odložila pred velika vrata. Tam me najde začudena ženska, me vzame v naročje in me pokaže moškemu. Pride fantek, ki je ves jezen na štorkljo. Odvihra k njej in jo vpraša: »Kje je bratec? Naročil sem brata. Tole kričečo pupo odnesi kar nazaj!« Ker ga štorklja ni ubogala, je fantek naslednje tedne sestrico bolj pogledal.

Petra Zdravec, 5. a

Ko sem bil majhen, mi je mama brala zgodnico o slončku Dumbu, ki ga je prinesla štorclja. Tako sem začel razmišljati o tem, kako je bilo, ko je tudi mene prinesla štorclja. Bili smo v culicah, ki so jih nosile štorclje. Leteli smo in leteli visoko pod soncem in to ob vsakem vremenu. Razmišljal sem, kako bo, ko bom dobil mamo in atija. Nekatere štorclje so svoje culice že spustile in tako opravile svoje delo. Nekatere culice so pristale v Afriki, nekatere v gozdu, nekatere celo na Antarktiki. Komaj sem čakal, da vidim svoje starše in dom. Želel sem si že pristati, ker mi je bilo v culici neprijetno. Ko smo prileteli nad mesto, je glavna štorclja zaklicala ostalim štorcljam, naj izpustijo še preostale culice. V nekaterih so bili dojenčki, v drugih pa majhni kužki, mucke in druge domače živali. Vse culice so priletele s padali na pravo mesto. Mene je mama ujela, še preden sem pristal na tleh. Ata in mama sta me nahranila in nato opazila sporočilo: »Želela sta si otroka in ga tudi dobila. Pazita nanj in se ne prepirajta, kako mu bo ime, drugače bo dojenček izginil. Lep pozdrav, Štorclja.« Mama je želela, da bi mi bilo ime Vid, ata pa je želel Danijela. Nista se prepirala, ampak sta se dogovorila, da bosta imeni združila. Tako sta me poimenovala David. Ne glede na to, ali me je prinesla štorclja ali sem prišel na svet kako drugače, sem srečen in vesel, da imam topel dom ter prijetne in ljubeče starše.

David Gergič Štravs, 5. b

JURI MURI NI V AFRIKI

Čuri Muri, kljukec Juri, tisti, ki ni s hruške pal, včeraj ni ob peti uri v Afriko odpotoval. Saj doma je mogoče, nihče ga ne kara in pesti, nihče ga umivati noče, on pa se vode ne boji. Pa ni mislil: Slabše iti ne bo na južno stran Zemlje, tam ni zamorcev neumitih z vodo in brisačami. Ni hodil poldrugo uro – ni daleč ta Afrika! Potlej ni zaježil kure in ni prijahal do morja. Tam pa ni vode, ni samo vode, ni mokra, ni mrzla kakor led. Jurij solze ne bi zjokal, da ni ga rešil galeb. Ne, širno morje ni z galebom Jurij Muri preletel, tam pod mrzlim severnim nebom si padalo ni odpel in ni prispel na nežoltava tla, kjer ni prava Afrika. Bogme, nešmentana dežela. Še manj šmentane zveri!

Luka Kranjc, 5. a

PARADIŽNIK SE ZALJUBI

Nekoč sta živela fant in dekle. Oboževala sta paradižnik, zato sta ga posadila kar v stanovanju. Na vsakem stebelu je bil samo en paradižnik, zato jima ni dobro uspeval. Živel je paradižnik Tom, ki je bil osamljen. Nekega dne je v sosednjem lončku zrasla rumena paprika. Imenovali so jo Zala in bila je izbrana za kraljevo nevesto. Tom je mislil, da se bosta poročila, zato je bil žalosten, ko je slišal novico. Tudi Zala je bila žalostna. zato je zaiokala.

Matija Majcenovič, 2. c

Gal Verbošt, 2. c

USTRAHOVANKA ZA ODRASLE

Največja ustrahovanka za starše je,
če se nam kaj zgodi,
če nas kakšen strupen pajek ugrizne,
če nas osa piči
ali pa če nas kdo okrade.

Luka Kranjc, 5. A

PESMICA

Kaj je oblak? Oblaček.
Kaj je ura? Kura.
Kaj je kenguru? Kengurujček.
Kaj je pes? Pês.

Denis Volšek, 5. a

VRNITEV NA MARSOPOTANIO

Živel je deček, ki je hotel iti na pustolovščino. Mama mu tega ni dovolila, ker je bilo prenevarno. Živel je na kmetiji, tam so imeli konje. Odločil se je, da bo nekega dne šel na pustolovščino. Mama mu je rekla, naj gre nahraniti konje. Nahranil je vse konje in z enim odjahal. Ko je jahal, je našel jamo. Naredil je ogenj in šel spat. Prebudile so ga glasne stopinje. Ko so se stopinje ustavile, je zbral pogum in šel pogledat. Pokukal je izza vogala in videl ogromno senco. Podoba ni zgledala ne človeška in ne živalska. Približal se je senci in videl vesoljčka. Oba sta zakričala in padla v nezavest. Čez nekaj časa sta se prebudila. Začela sta opazovati drug drugega in se pogovarjati. Vesoljček je dečku povedal, da je padel z vesoljske ladje. Deček ga je vprašal, če lahko vidi vesoljsko ladjo. Vesoljček je prikimal in odšla sta na pot. Ko sta prišla do ladje, sta videla, da je grozno pokvarjena. Deček je znal popravljati stvari, saj je velikokrat pomagal očetu, ki je bil mehanik. Začela sta popravljati ladjo in to je vzelo veliko časa. Vendar sta jo uspela popraviti. Deček je želel z vesoljčkom opraviti testno vožnjo. Vesoljček ga je peljal do Maribora in nazaj. Med vožnjo je zagledal obesek na ključih. Vprašal je vesoljčka, če mu ga podari za spomin. Vesoljček je prikimal in dečka vprašal, če ima tudi on kaj zanj. Deček se je spomnil, da je vesoljček občudoval njegovo orodje. Podaril mu ga je. Poslovia sta se in vesoljček je odletel v neskončno vesolje.

Leon Donko, 5. a

USTVARJALI SMO V ANGLEŠKEM JEZIKU

I like macaroni 'n cheese,
Chai likes spiced tea,
Graham puts ketchup on his crackers,
Joe is crazy about sloppy Joe,
but Sam likes to drink out of a strawberry
with a straw.

I like an apple pie,
Reese likes raisins peanut butter cups,
Chip puts chocolate on his chips,
Stuart loves stew and
Olive likes olives,
but nobody knows why
Sam drinks out of a strawberry with a straw.

Gala Župec, 7. a

I like pizza with tuna and cheese,
this is something I can not miss.
I like all kinds of soups, I eat them alone or
in groups.
My favourite dish is the tuna fish
but I do not like pork. I never eat it with
spoon nor a fork.
On Mondays I always drink tea with my mum
sitting next to me.
She makes me pancakes with nutella which I
like more than Frutabella.
What I hate most is cabbage. It smells like a
bin full of garbage.
I also hate goulash, pate and plums,
I would rather eat shoes and drums.

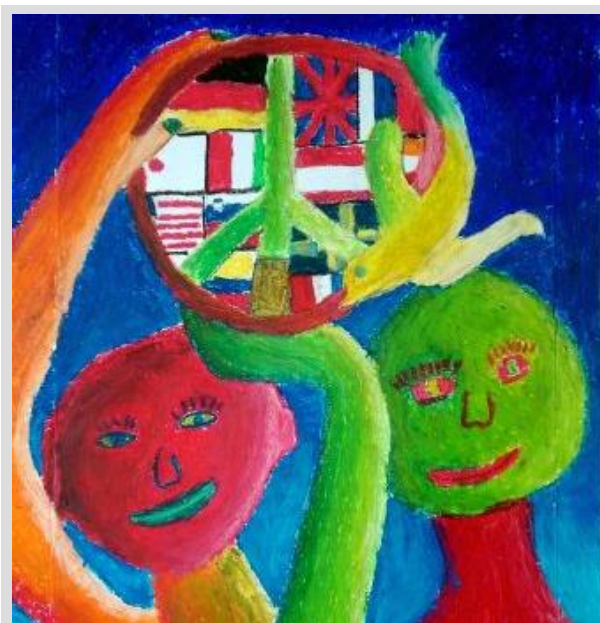
Grega Walland, 7. a

Strawberries are red,
blueberries are blue,
raspberries are pink,
but they are all good for you.
Mulberries are favourite of mine,
they grow in my garden
and taste really fine.

Lea Kramberger, 7. a

I like bread with nutella
but I don't like yogurt Jogobella
because I like bread with nutella.

Nejc Gjura Meke, 7. a

Alen Zorko, 9. b

NASVETI ZA TRETJEŠOLCE

Testi so lahki. Bodite pridni. Učiteljica je prijazna. Pridno se učite, da boste prišli do dobrega poklica. (Timon Ivnik)

Veliko se učite, saj se bodo drugače ocene poslabšale. Bodite radovedni. Med poukom bodite zbrani, ker tako dobite največ znanja. Lepo se imejte. (Ela Košmerl)

Pridno se učite, ker je 4. razred zelo težek. (Saša Gjura Meke)

V 4. razredu se bo treba zelo veliko učiti, poslušati in dvigovati roke. (Tomaž Trajbar)

Če pridete v 4. A, ubogajte učiteljico, imejte dobre ocene, delajte domače naloge, bodite pripravljeni za teste, da ne bo potem joka. (Lana Hohnjec)

Svetujem veliko učenja in poslušanja pri pouku. Želim vam veliko lepih ocen. (Lara Kovačič)

Pridno se učite pri pouku. (Luka Rojko)

Ne pozablajte stvari ali domače naloge. (Zarja Novak)

Bodite pridni in poslušajte učiteljico. (Tajda Krček)

Bodite prijazni in ne izzivajte sošolcev. (Žiga Zavernik)

Učite se, da boste imeli čim boljše ocene. Delajte domače naloge. (Amadej Lutar)

V 4. razredu ni tako lahko. A učiteljici sta prijazni. (Anja Karba)

Pomagajte drugim, dvigujte roke, poslušajte, pišite vprašanja. (Tamara Babič)

Spoštujte sošolce, saj boste z njimi še 6 let. 4. razred ni tako težek, kot vsi pravijo. Med poukom bodite tiho in dobro poslušajte navodila. (Lara Kaučič)

Spoštujte učiteljico, bodite pridni, če vas bo kdo jezil, pa povejte učiteljici. (Gal Marko)

Ubogajte učiteljico. Ne prekinajte. Nič hudega, če dobite slabo oceno, saj je četrti razred težji od tretjega. Veliko se učite. Bodite prijazni in težave rešujte s pogovorom. Vsak dan berite. Pri pouku morate biti tiho. (Nika Feiertag, Damjan Veršič, Danijela Krajnc, Tian Fekonja)

Upoštevajte učiteljico in se veliko učite. (Tadej Gjura Meke)

V 4. razredu je zabavno, a potrebno se je tudi učiti in biti pridnen. (Eva Ornik)

Učite se in poslušajte učiteljico. (Arjona Shala)

Bodite zbrani, delajte domače naloge in ne pozablajte potrebščin. (Ana Brus)

Učenci 4. a

MOJA PRIJATELJICA

Moji prijateljici je ime Nina. Kličejo jo Banča Pomaranča. Piše se Čeh. Obiskuje 4. b razred OŠ Lenart in stara je 9 let. Ima ovalen obraz, ozek nos, rožnata usta ter sivo modre oči. Njeni lasje so dolgi nekaj čez ramena in so svetle barve. Njena teža znaša 32 kg in njena velikost je 142 cm. Njen hobi je igranje kitare in tenisa. Najraje bere Brino Brihto in posluša Adele, ta poje Hello, ki je Ninina najljubša pesem. Rada gleda nadaljevanko Ena žlahtna štorija, v kateri igra njena najljubša igralka Medea Novak. Ima tudi najljubši film, to je Gremo mi po svoje. Njeni največji uspehi so nastali in še nastajajo pri likovni umetnosti. Najbolj se veseli, ko sta na urniku slovenščina in likovna. Njene najboljše prijateljice smo jaz, Eva Čeh ter Lucija Rola. Ima tudi dvojčico Evo. Obožuje riž s posebno slastno omako, po tem pa se ji prileže voda ali bezgov sok. Po horoskopu je strelec. S svojo puščico me je zadela v srce in me navdušila, da jo opišem.

Katarina Dajčman, 4. b

MOJA MAMA

Moji mami je ime Nataša, piše se Petek. Ima sivo-modre oči. Njen obraz je ovalne oblike. Nosi očala. Črni dolgi lasje so pogosto speti v čop. Obrvi ima črne in goste, ustnice pa majhne. Visoka je 167 cm in tehta 59 kg. Je čvrste postave in je zelo lepa. Rada se ukvarja s športom. Je odlična glasbenica in zelo lepo poje. Igra klavir, saksofon in kitaro. Velikokrat mi pomaga pri učenju trobente. Je učiteljica glasbe v osnovni šoli Sveta Ana. Okrog vratu jo krasi verižica z violinskim ključem. Če sem žalosten, me vedno razvedri. Ima me zelo rada. Ko sem bolan, vedno poskrbi zame. Rada bere knjige in kuha

za našo družino. Zelo vesela in srečna je, kadar jo z bratcem Andražem ubogava in se ne prepirava. Takrat se imamo vsi zelo lepo, se zabavamo in »cartamo«. Obožuje, kadar jo božamo po laseh in hrbtu. Je zelo prijazna in super mami. Tudi če je utrujena in zasedena, zmeraj najde čas za nas. Zelo rad jo imam, nikomur je ne dam!

Jurij Petek, 4. b

PARIZ - REPORTAŽA Z NAŠEGA DRUŽINSKEGA POTOVANJA

Potovanje v Pariz je potekalo dokaj umirjeno, a zanimivo; preko Avstrije, Nemčije in v Francijo. Ko smo prišli v Pariz, smo opazovali naglico vlemesta. Nastanili smo se v apartmaju, kjer smo se odpočili. Prvi dan smo obiskali velikansko cerkev Notre Dame, ki ima velike kipe zanimivih oblik ter barvna okna. Odpeljali smo se tudi po reki Seni z ladjo in si tako ogledali mesto Pariz in njegove pomembne stavbe. Z metrojem smo se odpeljali do apartmaja. Moja sestra je imela god, zato smo ji kupili slaščice. Ta dan je potekal bolj umirjeno. Naslednji dan sem se zbudil zgodaj zjutraj ter skozi okno opazoval prometno pot letal, ki so pristajala na pariškem letališču. Uredili smo se za obisk mesta in se odpravili do svetovne znamenitosti - Eifflovega stolpa - tako veličasten in velik zlat stolp, ki se dviga v nebo. Zdelo se mi je, da sem najmanjše bitje na svetu. Tako zelo sem si želel iti na stolp, a je na žalost bila predolga kolona. Še dvajset minut smo si ogledovali veličino stolpa. Nato smo šli dalje in kmalu prišli do Arc de Triomphe (Slavolok zmage). Ta velik spomenik je namenjen vsem francoskim padlim vojakom. Okrog spomenika poteka največje krožišče v Parizu. Pot smo nadaljevali do vojaškega muzeja Les Invalides. V muzeju smo videli oklepe, čelade, ščitnike, ščite, razstavo konjske opreme, lutke vojakov, slike, meče, srednjeveško orožje, muškete, puške, mitraljeze in še mnogo več. Z metrojem smo se nato odpeljali do pariške opere. Stavba je bila od zunaj in od znotraj zelo veličastna, a vseeno nisem tam našel nič zanimivega. Punce pa so bile nad njo zelo navdušene. Dan je potekal sproščeno. Naslednji dan smo se zjutraj z vlakom odpeljali v Disneyland. Tam smo se zabavali ves dan. Preskusili smo: gostilno na divjem zahodu, vlakec smrti Indiane Jones, hišo strahov v srednjeveški utrdbi, Disney grad, Trnjulčin grad, turnir Meč v kamnu, Pepelkino kočijo, Star wars postajo in vozila, Aladinov grad, kjer smo pojedli kosilo, najboljši vlakec Pirati s Karibov, peljali smo se v čajnikih ter videli nekaj Disneyevih junakov. Utrujeni in lačni smo se odpravili domov. Za spomin sem si kupil pištolo iz filma Pirati s Karibov.

Peti dan smo si ogledali prečudovit grad Versailles in se sprehodili po parkih. Ta dan je minil zelo hitro. In še zadnji dan. Ogledali smo si Nacionalni zgodovinski muzej. Tam so bile kosti, jajca, ostanki dinozavrov in drugih živali iz pradavnine ter še veliko drugega. Sprehodili smo se še po živalskem vrtu in tako zaključili dan. Počitnice so se odvijale tako, kakor smo si želeli, in brez večjih težav.

Filip Vinter, 5. b

MAMA

Oh, ta moja mama. Dolgo je bila za vse sama. Ne vem, kako je vse to zmogla in znala. A vem, da je zato v mojih očeh heroj postala. Še vedno za mene se ona potrudi. Mi vse naredi, ko časi so hudi. Vedno ima ona prav in to me jezi, saj res ne vem, kako to naredi. Ko se je pametno odločila in se od očeta ločila, je bilo hudo. Prišel je Stanko in postalo je lepo. Vedno on njo podpira, le redkokdaj se o čem prepira, saj verjetno noče nemira. Velikokrat sta jezna name, saj moje ocene so vsem dobro znane. Nisem ravno blesteč v šoli, zato mi mama pamet soli. Med nama ni vedno lepo. Tako pač je in tako pač bo. Vem, da včasih tega ne priznam, ampak mama, RAD TE IMAM!

Enej Boštjan Peklar, 8. a

MAMA

Ko si na tleh
in ko si sam,
ko rad bi odšel nekam daleč stran,
saj počutiš se ujeto v tem zmešanem svetu
in se ne moreš potožiti očetu,
ko misliš, da ni več pomoči,
ona se ti nasmeji.

Spodbuja te in crklja,
ko počutiš se obupanega.
Pove ti toliko stvari,
da sploh ne veš, kje vse ideje dobi.

Včasih tudi ona preživlja res težke trenutke,
ti pa ji razglabljaš vse svoje občutke.
A ko se pomiri,
ti spet pomaga do prave poti.

Ko mama se krega in kriči,
se ti morda vse nepravilno zdi.
Vendar v resnici želi ti vse dobro,
da bo tvoje življenje lepo in prav nič turobno.

Pod srcem te je nosila devet mesecev,
daje ti prav vse, kar lahko,
da bi ti bilo na svetu lepo.
Trudi se in sočustvuje s tabo,
v njenem srcu prav nikoli ne boš šel v pozabo.

Morda ji včasih pozabiš reči hvala,
a vem, v srcu si hvaležen za to, kar vedno ti daje.
Zatorej mama, res hvala za to, kar si,
želim pa ti še mnogo čudovito preživetih dni.

Hana Vauda Lorenčič, 8. b

KAKO ODPRAVITI LAKOTO

Na svetu so zelo lačni ljudje in imam rešitev za to. Najprej si napolnite trebuhe, nato vzemite vso hrano, ki jo imate v hladilniku, potem nalepite znamke na to hrano in nazadnje pojdite na pošto ter hrano pošljite revnim.

Anej Roškar, 2. b

Po svetu je veliko ljudi, ki nimajo denarja, da bi si kupili hrano, in zato stradajo. Hočem jim pomagati. Rada bi jim pomagala, da bi dobili hrano. Če bi bilo mogoče, bi jim dala denar. Upam, da bomo v šoli zbirali denar za revne ljudi.

Ema Veronik, 2. b

USTAVIMO REVŠČINO

Revščina je povsod, po vsem svetu. Veliko je ljudi, ki nimajo dovolj za vsakdanji kos kruha, oblačila in druge pomembne stvari za življenje. Veliko jih zaradi revščine ostane na cesti. Zato vidimo veliko ljudi, ki na ulicah prosijo za denar. Na srečo imamo veliko služb in organizacij, ki pomagajo ljudem v stiski. Zato moramo vsi prispevati vsaj nekaj, da jim lahko pomagamo. Vsak cent je pomemben, vsak košček kruha je pomemben. Vsako življenje posebej je pomembno. Predlagam, da se vsi potrudimo. Za vsako življenje posebej.

Žanet Kurnik, 5. b

VSAK POTREBUJE MIR

Vsak potrebuje mir,
vsak potrebuje nekaj, kar ga veseli.
A živalim to preprečujemo prav mi.
Uničujemo dom, ljubezen, družine
in zaradi tega vse prehitro mine.

Kaj so nam storile te živali?
Saj ne vedo, kaj je prav in kaj nas žali!

Postavimo se v njihovo kožo.
Počutili bi se kot vihar, ki je zadel rožo.
Nemočni, prestrašeni, uničeni.
Takšni bi bili.

A zavedali se ne bi, da smo si to storili sami.
A če res moramo biti uničevalci mnogih domov,
pa vsaj poskrbimo,
da se živali rešijo vseh okov,
da na njihovi poti ne bo ovir
in da bodo imele svoj mir.

Maja Muršec, 7. b

Maša Čuček Bezjak, 8. b

MAJHNE STVARI SPREMINJAJO SVET

Beda objame veliko ljudi,
z domov jih prežene, na pločnike, v mesto,
postanejo kralji samotnih ulic
in zvezde so njihovo kraljestvo.

Vsak dan mimo polnih lokalov hodijo,
kjer se mize pod težo hrane šibijo,
revni v trdi temi blodijo,
začuden, da sploh še živijo.

Da preživijo, zavržejo svoj ponos,
boječe dlan nastavijo,
v upanju, da tisti, ki ima, vrže groš,
da bolečino v želodcu odpravijo.

Ljudje se pred bedo obračajo stran,
pogled na revščino zavračajo,
jih moti, da nekaj jim trka na vest,
ko sami denarce obračajo.

A kaj bi naredili mi,
da bi svet bil brez skrbi?
Vsak se naj takoj vase zazre,
da upanje revnih ne umre.

Samo pomislite, kako bi bilo,
če bi vsak človek ravnal lepo,
vsak bi lahko kakšno stvar podaril
in videl, da ni s tem prav nič izgubil.

Vsak od nas bi lahko mirno spal,
če bi revnemu kaj daroval.
Srce bi preplaval občutek radosti,
v očesu zasijala bi iskra mladosti.

In kakšno bilo bi naše spoznanje?
Da iskreno darovanje lahko izpolni skrite sanje,
spoznali bi, kaj prava je sreča,
ki dandanes ni več opoteča.

Že majhne stvari spreminjajo svet,
če s srcem pomagaš, slediš ta nasvet,
srečnejši boš sam
in lepši bo svet.

Zala Breznik, 8. a

KAKO DOSEČI, DA BI ZAVRGLI MANJ HRANE

To bi preprečila tako, da bi rekla mami, naj kupuje manj hrane ter skuha manj hrane. Tako pri nas doma ne bi zavrgli toliko hrane. To bi predlagala tudi drugim. Hrano, ki se jo da shraniti, bi shranili in tudi tako prihranili. Kar bi nam ostalo, bi dali tistim, ki so zelo revni in nimajo veliko denarja. To bi lahko naredili preko Karitasa. Pomembno je tudi, da če imamo možnost, da si pridelamo svojo hrano. Vsak, ki ima košček zemlje, naj ima svoj vrt.

Mihaela Jančič, 5. a

USTVARIMO ŠE BOLJŠI JUTRI ZA ŽENSKE

V preteklosti res bilo je tako,
da moški so delali zunaj trdo,
ženske so prale, kuhale in čistile,
da prav vse bilo je čisto.

Ampak zakaj so počele prav to?
Ker podcenjevali so jih, zato!

Niso jim pokazali, kaj naj počno,
da bi enakovredno moškim bilo,
moški za gospodarje so se imeli,
niso se zavedali, da so mogoče ženske s tem prizadeli.

A zakaj počeli so to?
Ker niso vedeli, da ženske veliko stvari zmorejo.

Na svetu počnemo veliko stvari,
nekateri deklice in nekateri dečki,
naučimo deklice nogometa in dečke baleta,
ženske gradbeništva in moške šiviljstva.

Zakaj ne bi vsi počeli enakih stvari,
saj lahko, če se potrudimo,
skupaj bomo še veliko dosegli.

Zakaj bi se pretepali in izkoriščali,
ko pa bi se lahko drug od drugega veliko naučili.
Zavedajmo se, da ugrabljanje otroke res je podlo,
spolno izkoriščanje pa še bolj grozno.

Zavedajmo se, kaj smisel življenja je,
zagotovo ne nasilje, ugrabljanje in izkoriščanje.
Imejmo se radi in stopimo skupaj,
saj prav zaradi tega smo tukaj.

Hana Vauda Lorenčič, 8. b

Neja Bračič, 7. a

Maja Muršec, 7. b

ODPRAVITI VSE OBLIKE REVŠČINE POVSOD PO SVETU

Vsak si želi živeti čim lepše življenje. Toda vsi ne morejo lepo živeti zaradi raznih težav. Ti ljudje so velikokrat žalostni, obupani in brez volje do življenja. Med njimi so tudi revni ljudje, ki živijo na robu preživetja. Oni bi bili zadovoljni s čimerkoli, kar bi jim olajšalo življenje. Nam (predvsem mladim), ki imamo vsega dovolj, pa se poruši svet, ko ne dobimo željenega.

»Najhujše zlo in najhujši zločin je revščina.« (Major Barbara, George Bernard Shaw, 1856-1950) Veliko več ljudi na leto umre zaradi revščine kot zaradi kakršnega koli drugega zla ali zločina. Ta podatek je zelo zaskrbljujoč in vreden premisleka. Revni so ljudje, ki nimajo denarja niti za najnujnejše stvari v življenju, to so hrana, voda, oblačila ter dom. Živijo zelo skromno. Možno je tudi, da živijo na cesti oziroma na ulici. Najhuje je, če se to pripeti družini z otroki. Predstavljam si, da bi se to zgodilo moji družini. Kako bi živeli? Bi nam kdo pomagal? Bi sploh preživeli? Po glavi bi mi rojila ta in mnoga druga vprašanja. Verjetno bi živeli na ulici ali pa morda pri kakšnih sorodnikih, ki bi imeli prostor v hiši in bi nam bili pripravljeni pomagati. Toda kaj bi se zgodilo, če ne bi imeli takšnih sorodnikov? Banka bi nam zasegla hišo ter nas prepustila na milost in nemilost kruti revščini, ki v današnjem svetu »poje« vse več ljudi. Želeli bi si, da nas nekdo opazi, nam pomaga. Po vsej verjetnosti se to ne bi zgodilo. Država bi nam bila dolžna pomagati, ampak ni nujno, da bi nam pomagala. Dandanes je veliko takih družin, ljudi, ki bi rabili denarno pomoč države, a je ne dobijo, saj jim država ne more pomagati. Če ne bi dobili denarja, bi bila posledica neizogibna smrt naše družine, saj ne bi mogli preživeti brez strehe nad glavo, brez hrane in pijače ter brez oblačil. Točno to se zgodi veliko ljudem v Afriki ali Aziji. Menim, da je na teh dveh celinah največ revščine. Ob tem podatku sledi neizogibno vprašanje, zakaj. Morda je temu tako zaradi prevelike populacije ljudi. Država preprosto nima ne prostora in ne denarja za vse te ljudi. Vzrok revščine tam je lahko tudi premalo služb in posledično prevelika brezposelnost. Obstajata dve vrsti ljudi. Prvi vrsti ljudi ni mar za revne ljudi. Ko koga takšnega vidijo, se samo obrnejo v stran in se ne zmenijo zanj ter živijo dalje tako, kot so prej. Druga vrsta ljudi pa revnim ne obrne hrbta. Ti ljudje podajo roko ljudem v stiski. Darujejo jim denar, hrano, oblačila. Lahko jim tudi pomagajo poiskati delo, da se nato lahko sami izkopajo iz revščine. Karkoli storimo za njih, da bi boljše živeli, bo njim pomenilo veliko, tudi če se nam zdi naša gesta malenkostna. Oni bodo tako vedeli, da je nekomu mar za njih ter da niso pozabljeni. Ljudje, ki pomagajo, so lahko takšni že po naravi, možno pa je tudi, da so revščino izkusili na sebi ali na svojih bližnjih.

Tudi v Sloveniji je revščina, čeprav proti državam v Afriki ali Aziji minimalna. Vzemimo za primer naše glavno mesto, Ljubljano. Ko se sprehodimo po njenih ulicah, morda takoj ne opazimo revnih ljudi, saj tega ne kažejo na prvi pogled. Toda če pogledamo bolje, vidimo revne ljudi čisto blizu nas. Revni ljudje so lahko (ni pa nujno) ulični muzikantje, ki na tak način poskušajo zaslužiti denar za preživetje. Zdaj lahko vsak sebe vpraša, kolikokrat smo že videli takšnega človeka na ulici? Smo mu pomagali, mu ponudili našo roko v pomoč ali smo mu obrnili hrbet? Mislim, da je taki osebi pomagalo malo ljudi, čeprav smo jih videli kar nekaj. Tudi sama priznam, da ne pomagam vedno, čeprav bi lahko. Ne vem, zakaj je temu tako, toda včasih tudi ljudje, ki bi lahko, ne pomagamo. Vsakodnevno pa ljudem v pomanjkanju pomagajo razne dobrodne organizacije, kot sta Rdeči križ in Karitas. Te organizacije imamo tudi v Sloveniji. Takšne organizacije se trudijo pomagati ljudem, ki živijo v revščini ali so kakorkoli drugače prizadeti. Prav tako se trudijo pritegniti k pomoči druge ljudi, ki lahko pomagajo. To naredijo z raznimi oglasi v revijah, časopisih, s plakati in z oglasi po televiziji. Lepo je, da ko vidimo tak oglas, ne obrnemo strani v časopisu ali preklopimo kanala, temveč pomagamo. Pomagati ni tako težko, če imaš voljo, dobro srce ter željo, da pomagaš. Za konec revščine lahko največ naredi država oziroma posamezniki v njej. Posamezniki lahko pomagamo dobrodelnim organizacijam, revnim darujemo nujno potrebne stvari za preživetje in spodbujamo druge k pomoči revnim. Država pa lahko poveča število delovnih mest, ki jih ponudi samo revnim ter spodbuja ljudi, ki imajo vsega dovolj, k pomoči revnim. Moramo pa vedeti, da se revščine ne da ustaviti v enem dnevu, tednu ali mesecu. Za to bi bilo potrebno veliko časa, ljudi, volje in seveda

tudi denarja. Vsak posameznik lahko pomaga k temu, da se revščina preneha. Ljudje, ki imamo vsega dovolj, lahko darujemo denar ali materialne stvari potrebne za življenje ljudem, ki živijo v pomanjkanju. Tudi mladi lahko pomagamo ustvarjati še boljši jutri. Svoje starše lahko prosimo, naj darujejo denar za revne, lahko smo manj izbirični in postanemo manjši potrošniki. Karkoli naredimo v to smer, šteje. Samo ne zatiskajmo si oči pred revščino, s skupnimi močmi ji zaprimo vrata, obrnimo hrbte in ustvarimo boljši jutri.

Zala Šalamun, 8. b

NAJDIMO POT DO IZPOPOLNITVE NAŠE NALOGE

Dandanes nas kličejo mogočne stvari - osvoboditev žensk, vzgoja otrok, preprečevanje sovraštva, umorov in revščine - vse to in še več. Naučiti se moramo živeti zadovoljno z majhnimi sredstvi. Ne stremeti po razkošju in bogastvu, temveč se skrbno učiti in biti vredni spoštovanja. Samo pomislimo, koliko lačnih ust bi lahko nahranili s hrano, ki jo vsak dan zavrže posameznik, koliko žejnim otrokom bi lahko omogočili vir pitne vode.

Vsi ljudje smo si enaki. Tudi tisti drugačne usode, vere, ras in barve polti. Samo zamislimo si, da bi zdaj bili v njihovi koži. Sedeli bi nekje zunaj na ulici, praznih želodcev in suhih grl. Polni upanja po boljšem življenju. Kaj ne mislite, da si oni zaslužijo boljše življenje? Vsi ti »drugačni« ljudje so bili prikrajšani življenja, polnega srečnih zgodb in veselih spominov. Čas je, da vse ljudi opozorim na te nepravilne usode ljudi po vsem svetu. Ampak kaj sploh lahko naredimo, da vsem tem ljudem vrnemo nasmeh na obraz? Dnevno zaradi lakote umre 24.000 ljudi, kar pomeni, da vsake 3,6 sekunde umre en človek. Naša naloga je, da ljudem, ki so v takšni situaciji, pomagamo na kakršen koli način. Povečati moramo prispevke v obliki hrane, ki lahko rešijo marsikatero življenje. V veleblagovnicah se že nekaj časa zbira hrana za ljudi v stiski. Že majhen prispevek v košaro lahko za nekoga pomeni veliko olajšanje. Zagotoviti moramo tudi nova delovna mesta in s tem ljudem izboljšati življenjske razmere. Nova delovna mesta bi pridobili z ustanavljanjem novih dobičkonosnih podjetij. Nova podjetja ne bi koristila samo ljudem brez službe, temveč tudi državam za napredno razvijanje in prepoznavnost. Veliko mladih s kreativnimi idejami se skriva za ekrani računalnikov. Če bi države spodbujale mlade k razkrivanju svojih talentov in idej, bi lahko v kratkem času dobili veliko novih podjetij in s tem mnogo delovnih mest. Ne glede na to, da so pretežno dobre razmere v naši državi, kar nekaj ljudi živi pod pragom revščine. Ni pa pomembno samo, da svojo podporo dajemo ljudem, ki jo potrebujejo, temveč tudi zdravstvenim, šolskim in drugim centrom, ki se trudijo ljudem zagotoviti čim znosnejše življenje. V Sloveniji humanitarne organizacije dnevno razdelijo veliko paketov s hrano in oblačili družinam, ki so pomoči potrebne. Še vedno pa se po svetu pojavljajo primeri družin, ki niso zmožni nahraniti svojih otrok, kaj šele pomagati drugim. Zato je zaželeno, da vsi ljudje, ki so zmožni pomagati drugim, to storijo, saj ni pomembno tisto, kar narediš od časa do časa, ker svet lahko spremeniš le s tistim, kar počneš iz dneva v dan. Mnogo duš, ki pristanejo v stiski, se redko obrne na pomoč. Vsakodnevno se po svetu dogajajo zlorabe in nasilje. Ljudje, ki nimajo nikogar, na katerega bi se lahko obrnili, ostanejo sami in skrivajo žalost v sebi. To velikokrat privede tudi do jeze, ki lahko vodi do terorizma in hujšega nasilja. Ljudje po vsem svetu morajo biti bolj seznanjeni s pomočjo, ki jo nudi današnja tehnologija. Od anonimnih telefonov, do svetovanja v stiski za računalniškimi ekrani. To bi dosegli z večjim oglaševanjem po socialnih omrežjih, televizijskih kanalih, radijskih postajah ... Mnogo ljudi se zaradi lastne stiske zateka v utapljanje žalosti in bolečine. Uteho najdejo v alkoholu, drogah in drugih mamilih, ki lahko privedejo do zasvojenosti. Na ta račun trpi veliko otrok v najrazličnejših družinah. Otroci si ne upajo poiskati pomoči, če na primer duševno in fizično trpijo zaradi strahu pred starši, ki so pod vplivom mamil. Po svetu je veliko primerov otrok, ki vsakodnevno doživljajo fizična trpinčenja. Svet v tej smeri dela veliko premalo. Še vedno ostajajo nerazkriti primeri nasilja nad otroki. Otroci in mladostniki bi se morali v šolah seznaniti z najrazličnejšo pomočjo. Več bi moralo biti predavanj, ki bi otroke pozivale h klicu na pomoč. Na ta način bi rešili veliko stisk po vsem svetu.

Pam Brown je nekoč rekla: »Kot posamezniki lahko tako malo storimo, da bi pomagali žalostnim in trpečim po svetu - osamljenim, žalujočim, zaprtim, preziranim, izgnanim, bolnim na duhu in telesu, premraženim, lačnim. In vendar lahko pomagamo tistim, ki jih poznamo, z vljudnostjo in dobroto, z nepričakovanim darilom, z obiskom. Tako, da jim naklonimo spoštovanje, ki si ga zaslužijo. Da cenimo njihov pogum. Da prisluhnemo njihovim zgodbam. Kajti vsako prijazno dejanje se širi v svetlih krogih. Poglejte, kako dobri ljudje povsod po svetu razsvetljujejo temo z obroči svetlobe, ki se dotikajo in se prepletajo.« Sledimo njenim besedam in naredimo svet lepši.

Tanja Dvoršak, 9. b

Danes je v družinah veliko nasilja in res si želim, da bi lahko tudi sama pripomogla k boljšemu življenju ljudi (predvsem otrok). Veliko ljudi živi v strahu, da bodo umrli v terorističnem napadu, veliko otrok pa se boji, da bodo žrtve svojih staršev. Življenja otrok, ki živijo v družinah, kjer jih starši pretepajo ali izkoriščajo, so zelo težka. Tem otrokom nikoli ne bo lahko in če tega ne bomo ustavili, bo njihovo življenje uničeno.

Tudi sama bi rada pripomogla k boljšemu življenju posameznikov. Mislim, da bi se morali več pogovarjati z otroki o njihovih družinah, da bi nam povedali, če imajo doma kakšne družinske težave. Tako bi hitro ugotovili, kaj se dogaja. Lahko bi otrokom poiskali družino, ki bi bila zanje boljša. Ne vem, zakaj se ljudje, ki nimajo volje in potrpljenja za vzgajanje otroka, odločijo zanj. Mislim, da bi morali vsi starši dobro premisliti, če si otroke res želijo. V revnih deželah so otroci pogosto tudi izkoriščani. Otroci delajo, da lahko njihove družine preživijo. Odrasli ljudje bi morali dobiti za svoje delo pošteno plačilo, da otroci ne bi rabili delati. Tudi države bi si morale med seboj bolj pomagati in bi lahko na tak način skupaj ustavile nasilje in terorizem. Države bi si morale bolj zaupati in si deliti zaupne podatke. Lahko bi imeli več srečanj, kjer bi se vsak dan pogovarjali o problemih in rešitvah. Mislim, da bi morali vse starše seznaniti s temeljnimi načeli vzgoje otrok. Starši in otroci bi se morali več pogovarjati, otroci bi morali zaupati svoje težave, starši pa bi jim pomagali. Če pa imajo otroci težave s starši, pa bi morali otroci to povedati komu drugemu (npr. učiteljici). Upam, da bo vedno manj nasilja in izkoriščanja ter da bodo družine in države bolj povezane med seboj.

Ajda Weingerl, 8. a

ŽIVLJENJE »NA HLADNEM«

V današnjem svetu je polno sovraštva, diskriminacije do ljudi, ki so drugačni. Razlog za to je najverjetneje v tem, da je običajnih ljudi strah drugačnosti, saj se ljudje od nekdaj bojimo stvari, ki jih ne poznamo. Težko je biti brezdomec, invalid, temnopolta oseba, ponekod tudi ženska, saj na njih večina gleda z zaničevanjem. Ko vidimo brezdomca, si mislimo, da si je tako ali tako sam kriv za svoje stanje. Ob pogledu na invalida se marsikomu zdi, da je od njega več vreden, ker lahko hodi, samostojno razmišlja in podobno. Kljub navidezno enakopravni družbi pa je tudi še vedno veliko izkoriščanja temnopoltnih oseb in žensk.

Vse, kar imamo, jemljemo za samoumevno, dokler nam tega ne zmanjka. Lahko bi rekli, da šele takrat pademo na realna tla. Ko pridemo do prve ovire, si že mislimo, kako nam življenje ne teče dobro. Nikoli pa ne pomislimo na ljudi, ki nimajo ničesar. Na njih vedno gledamo zviška. Biti brezdomec v 21. stoletju je težko. Nikjer nisi zaželen, primanjkuje ti hrane, osebne higijene, ki jo zdaj jemljemo za samoumevno, pa tako nimaš. Ko na ulicah vidimo brezdomca s cigareto ali alkoholom, vsi takoj pomislimo, zakaj si to kupuje, če še za hrano nima. Ne pomislimo pa, da je to na ulici še edino veselje, edina volja do življenja, ki mu je ostala. Veliko brezdomcev trdi, da je na ulici nemogoče biti trezen. Ob trenutni begunski krizi se pojavlja veliko stereotipov. Ljudje mislijo, da so begunci zaradi islamske vere nevarni. Osebno sem videl veliko takih ljudi, med njimi tudi otrok, ki so pred dvema mesecema bosi stopali po mrzlem zbirnem centru v Gornji Radgoni. V zelo malem prostoru se je tako tiščalo več 300 ljudi. Jok otrok, ki je odmeval po prostoru, je bil grozen. Videti so bili premraženi, utrujeni zaradi dolge poti. Vsi so gledali s strahom, saj niso poznali ne države in ne

jezika. Prerivali so se za kose kruha, ki jih mi dnevno pomečemo stran. Ko so v hali zagledali naš avto, so se otroci nagnetli okoli njega. Mama jim je dala nekaj bombonov, ki smo še jih slučajno imeli v avtu, in otroci so gledali z izjemnim zadovoljstvom, čeprav je bil le bombonček. Veseli so bili malenkosti, saj so vedeli, kako je, če nimaš ničesar.

Dokler bo v svetu prisoten pohlep, bo prisotno tudi sovraštvo. Ubijanje zaradi denarja je vedno bolj pogosto. Ljudje, ki imajo veliko, hočejo še več in pri tem se ne ozirajo na način, kako bodo do tega prišli. Skrajni čas je, da pogledamo okoli sebe in začutimo trpeče soljudi. Čas je, da začnemo sprejemati drugačne, saj nam ne predstavljajo nobene nevarnosti.

Enej Boštjan Peklar, 8. a

Ljudje, ki nimajo takšnega življenja, kot bi si ga želeli, so zelo žalostni in jim je zelo težko. To so na primer slepi ljudje. Ti se ne bodo nikoli počutili kot ostali ljudje, nikoli ne bodo imeli občutka, da so povsem običajni, saj nikoli ne bodo mogli početi vsega kot oni. Za te ljudi bi morali bolj poskrbeti, da bi jim dali občutek varnosti, pripadnosti, da bi se znebili občutka, da živijo »na hladnem«. Veliko ljudi se počuti odrezanih od sveta, saj niso kot mi. Premalo se zavedamo, kako hvaležni bi morali biti, da živimo v varnem in lepem okolju. Vselej mislimo le na to, kako bi lahko bilo boljše, nikoli pa ne pomislimo, da bi lahko bilo tudi slabše. Ljudje, ki jim je v življenju nekaj odvzeto, na primer družina, ljubezen, varnost, pa se zelo dobro zavedajo, kako je življenje brez ljubezni, varnosti kruto. Danes nemalo ljudi živi na ulici. Ti ljudje zelo pogrešajo svojo družino, da nimajo telefona na primer, pa jim sploh ni mar. Sama nikoli ne bi mogla živeti na prostem in upam, da me usoda tja tudi nikoli ne bo vodila. Brezdomcem, ki živijo pod milim nebom, je res težko in mislim, da bi jim morali bolj pomagati. Najbolj žalostno pa je dejstvo, da niso vsi brezdomci po lastni krivdi brez strehe nad glavo. Lahko da so jih odpustili iz službe in niso našli nove in zato niso imeli dovolj denarja, da bi plačevali položnice. Tako jim ni preostalo drugega kot življenje na ulici.

Živeti »na hladnem« pa ne pomeni samo to, da živiš na ulici. »Na hladnem« živijo tudi ljudje, ki živijo sami, brez družine. Menim, da ti ljudje, četudi so zelo bogati (živijo v vilah), nikoli ne bodo tako srečni, kot sem jaz. Najverjetneje je takim ljudem zelo težko, čeprav moram priznati, da se zelo težko vživim v njihovo vlogo, saj imam družino, ki mi stoji ob strani v dobrem in slabem. Življenje brez njih si res težko predstavljam. Tudi gluhonemi imajo zelo težko življenje, zato bi tudi zanje lahko rekli, da živijo »na hladnem«. V življenju jim je toliko težje, ker se veliko ljudi norčuje iz njih in se zato počutijo še slabše. Takšne stvari gluhe ljudi zelo prizadenejo, saj si želijo biti čim bolj podobni ljudem, ki dobro slišijo. Tudi oni niso sami krivi za svoje stanje. Lahko se jim je namreč pripetila kakšna nesreča, pri kateri so izgubili sluh, lahko pa da so zanj prikrajšani že od rojstva. Mislim pa, da je življenje teh ljudi, če imajo družino in prijatelje, ki jim stojijo ob strani in jih razumejo, veliko lažje in lepše kot življenje ljudi, ki slišijo, a nimajo družine in prijateljev. Tudi za ljudi, ki se morajo izseliti iz svoje države, lahko rečemo, da živijo »na hladnem«. To so migranti. Čeprav se nekaterim zdi, da so se sami odločili, da bodo zapustili svojo državo in da jih v to nihče ni prisilil, da njihovo življenje ni težko, je vseeno treba pomisliti na to, da so tam nekje zapustili veliko spominov in jim je zelo težko. Življenje migrantov, gluhih, brezdomcev in slepih ljudi je na nek način zelo različno, a tudi zelo podobno. Vsem tem ljudem je bilo v življenju odvzeto nekaj, kar je nam samoumevno. Ti ljudje se zelo dobro zavedajo, kako težko je lahko življenje, in mislim, da bi se tudi mi morali tega hitro začeti zavedati, saj nas lahko usoda pripelje do takšnega življenja, kot ga imajo ti ljudje.

Ajda Weingerl, 8. a

Usoda ni vsem naklonjena. Nikoli ni bila in tudi nikoli ne bo. Ne zdi se mi prav, da se ljudem dogajajo stvari, kot so življenje na prostem, spanje po milim nebom, stradanje in še kaj hujšega. Pri tem ima veliko vlogo revščina. Ta je ljudem vedno povzročala težave. Mislim, da je danes v svetu vse preveč revščine. Skoraj v vsakem kraju najdemo ljudi, ki nimajo dovolj denarja, da bi normalno živeli. Mnogi stradajo ali pa celo nimajo strehe nad glavo. Težko si je predstavljati, kaj vse morajo ti ljudje pretrpeti. Le kako bi bilo nam, ki še nikoli nismo stradali in imamo verjetno včasih tudi vsega

preveč, če bi kar naenkrat morali oditi na ulico? Za vedno bi zapustili dom in morali prositi za hrano ter prenočišče in tudi prijateljev ali družine ne bi imeli. Le kako bi nam bilo, če ne bi imeli staršev ali bratov in sester? Nikoli si nisem znala predstavljati, kako je biti sirota. Brez družine. Popolnoma sam na tem svetu. Brez mame, ki poje uspavanko. Brez očeta, ki te spodbuja. Brez bratov in sester, s katerimi bi se lahko igral. Tudi če ne spiš pod milim nebom, je biti sirota ... no, ne ravno veselo. Čeprav jih večina dobi pomoč, verjetno v svojem srcu vseeno čutijo praznino, ki je otroci, ki imajo starše, ne čutijo. Sirote prav gotovo nimajo tako lepih spominov, povezanih z družino, kot mi. Obstajajo pa tudi otroci, ki imajo dom, ne stradajo, imajo družino in še kaj. Kaj bi lahko šlo narobe? Bolezen. To lahko gre narobe. Na svetu je ogromno otrok in odraslih, ki so se rodili bolni ali pa jih je bolezen ujela čez nekaj let. Mnogi od njih bodo bolni za vedno, do konca življenja. Veliko ljudi ima neozdravljivo obliko raka, nerazvite možgane ali pa se rodijo brez nog in niso in ne bodo nikoli hodili. Ali pa da je njihov svet ena sama tema. Ne vidijo. Ne vedo, kakšno je sonce in kakšna mavrica, ne vedo, kakšna je zelena barva. Vse to in še kaj hujšega se dogaja bolnim ljudem. Zdi se mi, da tisti, ki se ne rabimo soočati s takšnimi težavami, vse premalokrat začutimo bolečino, strah in različne skrbi, ki obdajajo ljudi, kot so brezdomci, sirote, invalidi in drugi. Velikokrat jih ponižujemo, ignoriramo ali celo žalimo. Toda ... Saj so vendar tudi oni ljudje! Imajo srce, dušo, značaj in vse, česar smo zmožni tudi ostali. Zakaj morajo oni trpeti, mi pa živimo v sreči in zadovoljstvu? Tega ne bom nikoli razumela in mislim, da tudi nisem edina, ki tako razmišljam. Upam, da je na svetu veliko takih ljudi in da bomo nekoč prav vsi vedeli, da si moramo med seboj pomagati in sodelovati. Le tako bomo srečni. Toda sreča je lahko prisotna tudi v slabih razmerah. Tudi ljudje, ki živijo »na hladnem«, včasih občutijo srečo in veselje. In mi jim lahko tudi z majhnimi dejanji to omogočimo.

Jana Zorko, 8. a

Na svetu je mnogo različnih ljudi, dobrih ter slabih. Vsak dan, ko gremo ven, srečamo bogate, revne, prijazne, nesramne ali nevarne ljudi. Med njimi lahko najdemo tudi ljudi, ki živijo »na hladnem«, a jih velikokrat ne opazimo. »Na hladnem« živi kar nekaj ljudi, še posebej v večjih mestih oziroma državah. To so lahko brezdomci, begunci, brezposelni ljudje ... Živijo v težkih razmerah, lahko bi rekli, da živijo nečloveško. Spijo oziroma živijo na ulicah, na dan pojedjo komaj kaj hrane ... Nekateri se trudijo, da bi živeli boljše, tako da si želijo poiskati službo. To uspe le malo ljudem, saj ali nimajo primerne izobrazbe ali pa preprosto ni primerne službe zanje. Velikokrat ljudje, ki živijo »na hladnem«, niso sami krivi za to. Običajno je tako, da jim država, v kateri živijo, ne more ponuditi boljšega življenja. Tako je pri brezdomcih ter pri brezposelnih. Pri beguncih pa je drugače. Oni odidejo od doma zaradi nevarnosti v svoji domovini, saj bodisi tam divjajo vojne bodisi je njihovo okolje kako drugače ogroženo. V takih primerih si sami težko pomagajo. V tujini, kamor bežijo, si namreč težko najdejo zaposlitev in stanovanje, saj ne znajo jezika te države, nimajo denarja ali primerne izobrazbe. Takrat jim moramo na pomoč priskočiti ljudje v tej državi. Lahko jim ponudimo hrano ter prenočišče. Velikokrat se tudi zgodi, da ljudi, ki živijo »na hladnem«, ne opazimo ali se zanje ne zmenimo. To ni prav, saj jim moramo pomagati. Predstavljajmo si, da smo mi oni in nam ne bi nihče pomagal? Če ne moremo narediti ničesar drugega, kot jim kupiti hrano ali dati denar, naredimo vsaj to. Nam se morda zdi to malo, njim bo pa pomenilo veliko. Lahko jim namenimo en preprost »dober dan« ali se jim nasmehnemo. Vse to bi jim polepšalo dan, saj bi na ta način vedeli, da jih opazimo ter da nam ni vseeno zanje. Najhuje je, če jih ignoriramo ali se jim posmehujemo. Imejmo v mislih, da se lahko vsak od nas kadarkoli v življenju znajde v podobni situaciji kot oni. Takrat bi nam zagotovo izjemno veliko pomenil vsak, tudi najmanjši znak, da je nekomu mar za nas. Dandanes se marsikdo pritožuje nad hrano, ki jo dobimo na primer v šoli. Preden se pričnemo pritoževati, bi lahko pomislili na ljudi »na hladnem«, ki bi bili te hrane neizmerno veseli. To nam lahko pomaga, da se začnemo zavedati, kako srečni smo lahko, da živimo v prijetnem, varnem, ljubečem okolju ter da imamo vse, kar potrebujemo za življenje. Marsikdo na svetu namreč tega nima. Življenje v današnjem svetu je polno raznih preizkušenj. Prav tako je težavno zaradi ljudi, ki

nas obkrožajo, zaradi spletov okoliščin ... Vedno pa moramo vedeti, da se lahko vse spremeni na bolje (ali na slabše), zato moramo ohraniti upanje ter voljo do življenja. Za vzor si lahko vzamemo ljudi »na hladnem«, ki živijo v nečloveških razmerah, a še vedno vztrajajo pri življenju in ne obupajo.

Zala Šalamun, 8. b

Mnoge stvari, kot so na primer hrana, voda, oblačila, gibanje, vid in mnogo drugih, se večini ljudi zdijo samoumevne. Na svetu pa so tudi ljudje, ki teh stvari ne bodo nikoli deležni. Nikoli ne bodo imeli novih oblačil, dovolj hrane, sveže vode, nikoli se ne bodo mogli samostojno gibati ali videti sveta, kot ga vidimo ostali. Takšni so na primer ljudje, ki morajo vsak dan spati na hladnem, pod milim nebom in v strahu. Najti si morajo prostor, kjer ne bodo izpostavljeni ljudem, ki bi jih morebiti pretepali, zmerjali, podili in zaničevali. Trpeti morajo bežne poglede mimoidočih, ki jih poskušajo odmisлити, saj kalijo njihov mir. Počutijo se kot duhovi, ki jih nihče ne vidi. Večina teh ljudi ne bo nikoli spala na varnem ali toplem. Brezdomci za položaj, v katerem so se znašli, velikokrat niso krivi, tako kot tudi invalidi ali ljudje z nižjim sposobnostmi ne. Ti se zaradi svoje drugačnosti včasih niso zmožni vključiti v družbo. Invalidi nikoli ne bodo mogli samostojno tekati, se gibati ali opravljati določenih del. Do konca življenja bodo potrebovali nekoga, ki bo zanje skrbel in jih spremljal, kamorkoli bodo šli. Zaradi tega veliko težje najdejo službo, ki bi jo lahko opravljali samostojno, saj so prikrajšani za veliko stvari. V svetu pa so tudi posamezniki, ki sveta ne vidijo tako, kot ga vidimo mi. To so ljudje, ki so slepi že od rojstva ali pa so oslepeli kasneje zaradi drugih razlogov. Mislim, da lahko vsak oslepi, zato se iz tega res ne bi smeli norčevati. Čeprav slepi ljudje nikoli ne bodo videli podob ljudi, živali in rastlin, pa to ne pomeni, da ne živijo polnega življenja. Slepi posamezniki se odlično znajdejo v prostoru in ljudi ne sodijo po njihovi podobi, ampak sodijo predvsem njihov značaj. In morda je življenje, ki ga živijo slepi, še lepše kot to, ki ga živimo mi. Grozno se morajo počutiti tudi tisti, ki trpijo za kakšno boleznijo oziroma so imeli kakšno hudo poškodbo. Ti večino svojega časa preživijo v bolnišnici, kjer v strahu upajo, da bodo ozdraveli. Tudi njihovi svojci se bojijo zanje, še posebej matere in očetje za svoje otroke. V Sloveniji sicer nimamo neurejenih okolij, kjer ni vode, hrane, cest in hiš, a na Zemlji se vendarle še marsikje pojavljajo. Tisti ljudje, ki živijo tam, ne poznajo avtomobilov, televizije in telefona. Vsak dan živijo v upanju, da bodo lahko preživeli sebe in svojo družino. Niso jim pomembne stvari, s katerimi se obremenjujemo mi, kot so računalniške igre ali slabe ocene. Pomembno jim je življenje, četudi je zanje zelo težko. Dandanes se v svetu pojavlja vedno več organizacij, ki pripravijo dobrodelne akcije, kjer zbirajo hrano, stara oblačila, denar in mnogo drugega. Vendar pa lahko na drugačen način pomagamo tudi mi. Vsak od nas bi lahko vsak dan storil najmanj eno dobro delo. Samo pomislite, kako bi bilo, če bi vsi ljudje na svetu storili vsaj eno dobro delo. Svet bi lahko naredili lepši za vse ljudi, tudi za tiste, ki živijo v stiski oziroma na hladnem.

Zala Breznik, 8. a

Neja Dreu, 7. b

NATEČAJ EVROPA V ŠOLI 2015/2016

Naša šola že nekaj let redno sodeluje na natečaju Evropa v šoli. Letošnje leto je natečaj potekal pod naslovom **Ustvarimo še boljši jutri**. Tema natečaja je bila povezana s sprejetimi cilji trajnostnega razvoja, kot so odpraviti vse oblike revščine povsod po svetu, vsem zagotoviti dostop do cenovno sprejemljivih, zanesljivih, trajnostnih in sodobnih virov energije, zagotoviti trajnostne načine proizvodnje in porabe ipd. Učenci so sodelovali z likovnimi in literarnimi deli. Na šolskem nivoju smo za vsako triado izbrali 5 likovnih in 5 literarnih del, ki so bila poslana na regijski nivo. Na regijskem nivoju so priznanja dobili naslednji učenci: Gal Verbošt, Matija Majcenovič, Živa Strmčnik Muhič (1. triada, likovni natečaj, mentorica Kristina Petovar), Eva Ožinger (2. triada, likovni natečaj, mentorica Manica Žgajner), Zala Šalamun, Zala Breznik (3. triada, literarni natečaj, mentorica Tadeja Kurnik Hadžiselimovič), Tanja Dvoršak (3. triada, literarni natečaj, mentorica Andreja Kramberger), Zala Šalamun, Ana Peserl in Kristjan Herzog (3. triada, likovni natečaj, mentorica Sabina Golež). Iskrene čestitke vsem in še veliko ustvarjalnih idej.

Simona Peserl Vezovnik, koordinatorica šolskega natečaja

MATERINSKI DAN NA ODDELKIH ONIS IN PPVI

Vsebine srčnosti na prireditvi ob materinskem dnevu, ki se je zvrstila v sredo, 30. 3. 2016, v športni dvorani so nam približali učenci ONIS in PPVI. Ob prijetnih zvokih glasbe, petja in toplih besedah so nam v misli priklicali ljubeče vezi stekane znotraj družine. Skozi pestrost nastopov so nam pokazali, kako dragoceni smo lahko drug drugemu, in izpostavili dejstvo, da je bistvo življenja očem nevidno, če ne gledamo s srcem. Prav lepo je bilo opazovati učence v procesu priprav na materinski dan in na prireditvi. Toliko občutkov skrbnosti in zavzetosti je bilo sproženih, neizmerno veliko navdušenja in veselja. Po prireditvi smo si namenili tudi nekaj ljubečih besed ob druženju s starši. Učenci so v zahvalo svojim mamicam podarili prekrasne cvetlice, ki so ji ustvarili sami. Trenutki, ujeti v prireditvi ob materinskem dnevu, bodo krasili posamezne delce naših src še dolgo časa. Hvaležnost ob tem je brezmejna.

Nadja Ferk Rodeš

NAJPERSPEKTIVNEŠI ŠPORTNIK SLOVENSKIH GORIC, INTERVJU S SVENOM HOJSOM

Sven, aprila si bil razglašen za najperspektivnejšega športnika Slovenskih goric. Kakšni so tvoji občutki ob tem?

Bil sem zelo vesel. To je bilo priznanje, da se trd trud vedno poplača.

Ta naziv verjetno za seboj skriva marsikaj in je plod številnih treningov ter trdega dela. Kdaj si začel trenirati kickbox in taekwondo in kako se je tvoja športna pot začela?

Kickbox in taekwondo sem začel trenirati pri štirih letih v Lenartu, ko sta me starša hotela pripraviti do tega, da bi se čim več gibal. Tako smo prišli v telovadnico borilnih veščin. Že takrat sem se v ta šport zaljubil.

Kako potekajo treningi in kaj je za ta šport potrebno?

Treninge imam petkrat tedensko po eno uro. Na začetku se segrejemo, potem pa delamo vaje z opremo ali pa na blazinah. Za ta šport je zelo pomembna psihična in fizična priprava.

Kaj se ti zdi pri tem športu najtežje?

Najtežje je, da moraš dve minuti nenehno pritiskati nasprotnika in se boriti tudi sam s seboj.

Komu bi priporočal ta šport?

Šport bi priporočal vsem, ki bi radi bili v formi in imajo radi adrenalin.

Na katere svoje dosežke si najbolj ponosen?

Najbolj ponosen sem na tretje mesto na evropskem prvenstvu. To je do zdaj moj največji uspeh. Zelo ponosen pa sem tudi na osvojen evropski pokal pred tremi leti.

Kje se vidiš čez deset let? Še vedno v tem športu?

Upam, da bom čez deset let še vedno lahko treniral in tekmoval, kasneje pa prenašal svoje znanje na mlajše generacije.

Še enkrat iskrene čestitke za naziv najperspektivnejši športnik Slovenskih goric in veliko uspehov tudi v prihodnje.

Ana Breznik in Tjaša Katan, 9. b

NAJ ŠPORTNA ŠOLA SLOVENSKIH GORIC, INTERVJU Z UČITELJICO EMICO JELATANCEV

Naša šola je prejela, lahko bi rekli, laskavi naziv na športnem področju. Postali smo naj športna šola Slovenskih goric. Kaj to pomeni?

Dobili smo pokal, ki ga je naša šola ponovno prejela kot naj športna šola Slovenskih goric.

Na osnovi katerih kriterijev šole tekmujejo za naziv naj športne šole?

Vsako leto sedem šol iz naše občine in sosednjih občin sodeluje v športnih šolskih tekmovanjih. Ta so pravzaprav interne narave. Sedem šol je vključenih preko krožkov, ki se izvajajo na šolah. Tako tekmujejo v različnih športih. Tudi letos bomo tekmovali v desetih različnih disciplinah (nekaj smo že, nekaj pa še bomo).

Se naša šola lahko prvič ponaša s tem nazivom?

Ne, naša šola je bila že lani dobitnica tega naziva oziroma pokala. Pokal ostane na šoli eno leto. Potem se ga preda športni zvezi, ki ga naslednje leto ponovno podeli najboljši šoli. Mi pa smo dobitniki tega pokala že tretje leto.

Na katerem športnem področju smo bili najuspešnejši?

Pomemben je seštevek vseh tekem. Mi smo s teh tekmovanj večinoma prijahali s pokali. Zasedli smo torej prvo, drugo ali pa tretje mesto. Včasih pa nam seveda tudi kaj spodleti. Nismo povsod najboljši. Mislim pa, da smo bili lani najboljši na vseh odbojgarskih tekmovanjih, prav tako pa smo osvojili veliko odličnih rezultatov tudi v tekih.

Zakaj mislite, da nam je uspelo postati naj športna šola Slovenskih goric?

No, drugi nam očitajo velikost, saj smo največja šola med tekmujočimi šolami. Zagotovo je to lahko tudi prednost, ni pa to vse.

V aprilu so potekala tudi testiranja za športno-vzgojni karton. Koliko let že poteka tovrstno testiranje in kaj je njegov namen?

Testiranje za športno-vzgojni karton je vseslovenski projekt, ki se je začel pred približno 40-imi leti. Tako so tudi vaši starši že bili testirani v osnovni in v srednji šoli. Gre za skupek testov, ki nam povedo kar nekaj o telesnih in motoričnih značilnostih vsakega posameznika. Vsako leto te podatke o vašem telesnem in motoričnem stanju pošiljamo v Ljubljano. Nato nam s fakultete za šport v Ljubljani pošljejo standardizirane podatke. Tako ima potem tudi vsak učenec možnost dostopa in vpogleda v to, kje se nahaja glede na celotno slovensko populacijo. Na primer: ali sem višji kot vsi Slovenci take starosti, ali sem težji ali lažji, ali sem boljši pri teku na 60m od večine ali sem nekje na sredini itn. Torej vse te odgovore lahko dobimo s temi podatki. Seveda pa se za te podate zanima tudi država Slovenija, ki obenem beleži, kako se mladi v šolah redijo ali hujšajo, ali smo dobri v motoriki ali smo slabši ipd. Te rezultate oziroma povzetke tudi objavljajo. Dobimo jih tudi športni pedagogi in jih posredujemo naprej. Če smo ravno pri teh podatkih, naj povem, da je v zadnjih letih zaznati močan upad moči rok in tudi telesna teža se že kar nekaj časa dviga.

Ali se je z leti testiranje kaj spreminjalo?

Ne, te »postaje«, po katerih delate učenci, ostajajo enake že vseh 40 let. To pomeni, da so bile zelo dobro načrtovane in skrbno izbrane. Torej, če želim izmeriti eksplozivnost nog, je najboljša, najbolj enostavna in najbolj merljiva metoda za to skok v daljino.

Kaj pa rezultati? So v teh letih doživeli kakšne vidne spremembe?

Otroci v zadnjih letih v motoričnih sposobnostih kar nekaj zaostajajo od tistih, ki so jih opravljali njihovi starši. Torej, od generacije vaših staršev ste kar nekoliko težji, upadla pa je tudi predvsem moč rok, nekoliko pa tudi gibljivost. Na splošno pa bi lahko rekli, da tista zlata sredina otrok, ki so imeli precej visoke motorične sposobnosti, nekako izginja. Imamo zelo visoko, dobro trenirane otroke, ki preživijo cele popoldneve v telovadnici, in na drugi strani preveč in veliko takšnih, ki so telesno kar zanemarjeni otroci. To je povezano z veliko telesno težo, slabo koordinacijo, slabo močjo trupa in močjo rok.

Ali imate v teh toplih dneh tudi kakšen športi nasvet?

Da, imam nasvet. Gibanje v naravi. Tega vse bolj primanjkuje. Otroci so vse bolj obremenjeni z različnimi šolskimi zadevami in gibanje v naravi je zagotovo tisto, ki sprošča, ki krepi telo in duha.

Zarja Weingerl in Tjaša Katan, 9. b

ODBOJKA NA OŠ LENART

Letošnja odbojgarska sezona se je začela že pozimi. Tekmovale smo deklice od šestega pa vse do devetega razreda. Naše prvo tekmovanje je bilo medobčinsko, kjer smo dosegle prvo mesto, premagale smo vse tekmičice sosednjih občin. Odlični rezultati so bili razlog, da se je učiteljica odločila, da nas popelje stopnjo višje. Sledilo je področno tekmovanje. Po dolgem boju v tekmi za prvo mesto smo na žalost popustile. Tudi z drugim mestom smo bile zelo zadovoljne, saj smo se uvrstile na regijsko tekmovanje. Tam so nas kljub trdemu boju premagale boljše nasprotnice. Dosegle smo

četrto mesto. Naše zadnje tekmovanje je potekalo konec maja. To ni bila navadna odbojka, ampak odbojka na mivki. To igro po pravih pravilih igrata le dve igralki v polju, v šoli pa igramo prirejeno različico s šestimi igralkami. Dosegle smo prvo mesto in tako s tem odličnim rezultatom končale letošnjo sezono.

Maruša Glinšek, 9. a

ŠOLSKI PLESNI FESTIVAL

S šolskim plesnim festivalom smo se 18. aprila odpravili v Sladki Vrh. V športni dvorani se je odvijalo regijsko tekmovanje plesov v različnih kategorijah - posamezno, skupine in v paru. Tekmovanja smo se udeležile učenke od 4. do 9. razreda. Najprej so tekmovalе učenke v plesnih parih. Zala Šalamun in Špela Kovačič ter Ana Breznik in Tjaša Katan so si priborile tekmovanje na državni ravni. Zelo uspešne so bile tudi mlajše tekmovalke v kategoriji B (od 4. do 6. razreda). Ekipno so deklice B kategorije posamezni plesi dosegle 5. mesto. Tekmovalе smo tudi s plesno produkcijo, v kateri smo sodelovale Tjaša, Ana, Špela, Zala, Eva, Hana, Maša, Lara in jaz, Neja. Dosegle smo odlično 1. mesto. Kasneje se je odvijalo tudi tekmovanje v posameznih plesih in tako si je Ana Breznik priplesala 6. mesto in jaz 11. mesto ter s tem uvrstitev na državno tekmovanje. 1. 6. 2016 smo se udeležili državnega tekmovanja v Polhovem Gradcu, kjer smo se zbrali vsi tekmovalci iz celotne Slovenije. Dosegli smo kar nekaj **zlatih priznanj**: v kategoriji plesni pari sta si **Zala Šalamun** in **Špela Kovačič** priplesali 29. mesto ter **Ana Breznik** in **Tjaša Katan** 14. mesto v standardnih plesih in 8. mesto v latinsko-ameriških plesih. Zelo ponosne pa smo na odlično **3. mesto**, ki smo jo dosegle s plesno produkcijo (**Ana Breznik, Tjaša Katan, Neja Bračič, Zala Koler, Špela Kovačič, Hana Vauda Lorenčič, Lara Štraus** in **Maša Čuček Bezjak**). V posameznih plesih pa sem se (**Neja Bračič**) uvrstila na uspešno 25. mesto in **Ana Breznik** na 48. mesto. Hvala mentorici učiteljici Emi Jelatancev in hvala tudi Lani Žabčič, ki nas je vodila pri plesni produkciji.

Neja Bračič, 7. a

ŠOLSKA ŠPORTNA TEKMOVANJA NA OŠ LENART V ŠOL. LETU 2015/2016

Učenci naše šole so se skozi vse šolsko leto udeleževali športnih ekipnih in posamičnih tekmovanj. Na teh tekmovanjih so bili bolj ali manj uspešni. S primerno motivacijo in željo po uspehu ter mislijo, da predstavljajo svojo šolo v šolski ekipi, so se trudili po svojih najboljših močeh. Seveda smo dajali največji poudarek upoštevanju FER PLAY-a, spoštovanju sodnikov in njihovih odločitev ter veliko poudarjali, da je šport le igra, da v njem uživamo in da smo vsi športniki prijatelji ne glede na to, s katere šole prihajamo! Udeležili smo se vseh šolskih, medobčinskih in tudi področnih tekmovanj. Dosegli smo veliko visokih mest in že tretje leto zapored osvojili laskavi naslov **Najbolj športna šola Slovenskih goric**.

Gregor Zorko

PLANINSKI POHODI V ŠOLSKEM LETU 2015/2016

V tem šolskem letu smo planinci OŠ Lenart opravili tri pohode: na Sv Urban nad Kamnico, na Areh in na Donačko goro. Ker so fotografije včasih bolj zgovorne od besed, si poglejte nekaj utrinkov spodaj. Naslednje šolsko leto pa vabljeni k vpisu v planinski krožek!

Maja Trafela Lubej

Foto: Svetlana Bogojevič in Žiga Strmšek

OTROŠKA VARNOSTNA OLIMPIJADA

Tudi letos, že sedmo leto zapored, smo se učenci 4. razreda OŠ Lenart udeležili tokratne 11. Otroške varnostne olimpijade. Svoje znanje o nevarnosti, kako ravnati samozaščitno in kako je potrebno ukrepati v najrazličnejših nevarnih situacijah ali nesrečah ter znanje o varnosti in zaščiti smo pokazali na predtekmovanju, 5. 5. 2016, v Jakobskem Dolu, kjer smo med 18. ekipami zasedli 7. mesto. Učenci niso pokazali samo znanja o varnosti in zaščiti, temveč tudi različne spretnosti in timsko delo. Ekipo je sestavljalo 12 učencev 4. a in 4. b razreda, in sicer: Tadej Gjura Meke, Tomaž Trajbar, Tilen Kokol, Lara Kaučič, Nika Feiertag, Ana Pšajd, Anja Jemenšek, Eva Čeh, Žiga Žizek, Luka Mlakar, Nik Golob in Vito Ivančič.

Manica Žgajner, mentorica OVO

OTROŠKI PARLAMENT – PASTI MLADOSTNIŠTVA

Letošnji otroški parlament je v Sloveniji potekal že šestindvajsetič po vrsti, tema pa je imela naslov PASTI MLADOSTNIŠTVA. Izbrali so jo lanskoletni predstavniki otroškega parlamenta na nacionalni ravni. Tema je vključevala veliko področij, ki so pomembna otrokom in mladostnikom na poti odrasčanja. Učenci so jih predlagali veliko, in sicer od prekomerne rabe sodobnih tehnologij, uživanja tobaka, alkohola, drog in drugih substanc do odnosov med prijatelji, vrstniki, sošolci ter odnose med starši in otroki v družini, čustvene, duševne težave, pretirano potrošništvo in pohlep po materialnih dobrinah, motnje hranjenja ... Na razrednih urah in kasneje na srečanjih so učenci naredili izbor tem, ki se jih najbolj dotikajo, ali pa so zanje najbolj zanimive. Med glavne pasti mladostništva so učenci uvrstili uporabo škodljivih snovi: tobaka, alkohola, drog ter zasvojenost s sodobno tehnologijo, kar lahko ob prekomerni rabi vodi v zasvojenost. Mlajši učenci so izpostavili še odnose med prijatelji, vrstniki in sošolci; mladostniki pa odnose v družini, med starši in otroki.

Učenci I. triade ter mlajši učenci iz oddelkov z nižjim izobrazbenim standardom in učenci posebnega programa vzgoje in izobraževanja so dejavnosti na temo PASTI OTROŠTVA izvedli po oddelkih podobno kot prejšnja leta, in sicer z branjem literature, pogovori, ilustracijami in zapisi. Pogovarjali so se o prijateljstvu, prekomerni rabi elektronskih naprav za igranje igrice in gledanje risank, o odnosu do neznancev, tujcev ... Učenci 3. razreda so izpolnili anketni vprašalnik o uporabi sodobne tehnologije. Predstavniki oddelkov od 4. do 9. razreda ter predstavnik 9. razreda učencev z nižjim izobrazbenim standardom pa so se od sredine novembra dalje večkrat sestali in se tako udeležili osmih srečanj. Na njih so se seznanjali in se pogovarjali o temah, ki so jih na razrednih urah izbrali učenci, na srečanju mladih parlamentarcev pa so učenci teme še podrobneje spoznavali, o njih razpravljali in izmenjevali mnenja. Seznanili so se z tudi z veščinami javnega nastopanja, v oddelkih pa pripravili likovne izdelke in plakate, ki so bili razstavljeni v večnamenskem prostoru.

V februarju, pred zasedanjem šolskega otroškega parlamenta, smo izvedli delavnice o varni rabi interneta, ki smo jih izvedli preko Safe.si za učence od 6. do 9. razreda z različnimi vsebinami:

- 6. razred in učenci ONIS: Zasvojenost z novimi tehnologijami.
- 7. razred: Varna raba Facebooka.
- 8. razred: Sem pametnejši od mobilnega telefona.
- 9. razred: Spletno ustrahovanje in spletna etika.

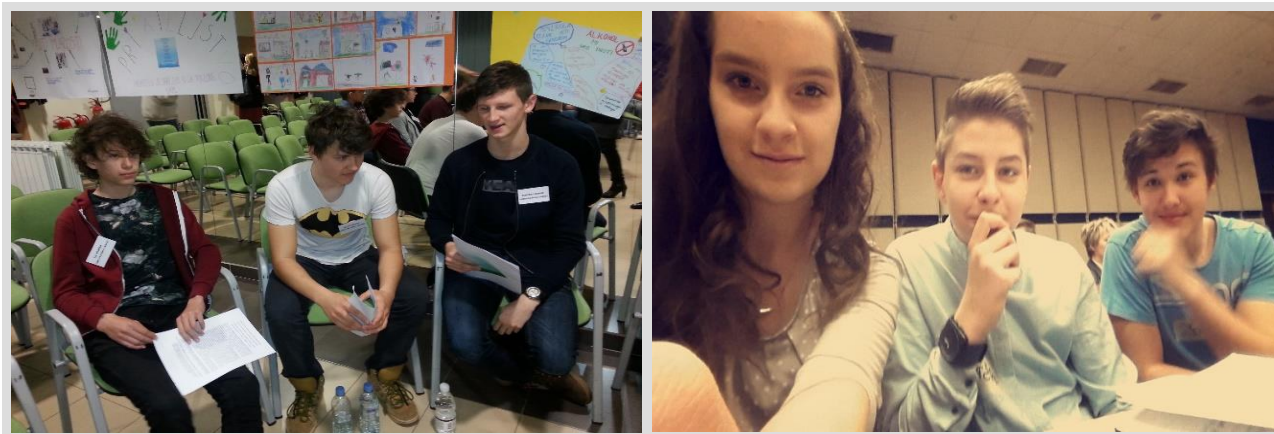
Med učenci 5., 7. in 9. razreda smo na temo uporabe sodobne tehnologije in interneta izvedli krajšo anketo, rezultate pa smo si ogledali na zasedanju šolskega otroškega parlamenta, jih primerjali ter o njih razpravljali. Knjižničarka, ga. Karolina Divjak, in mentorica OP sta oblikovali priporočilni seznam knjig z vsebino, ki je bil na voljo v šolski knjižnici.

Na zasedanju šolskega otroškega parlamenta, ki je bil 18. februarja, so učenci po živahni razpravi prišli do naslednjih spoznanj:

1. Učenci poznajo negativne vplive tobaka, alkohola, drog in drugih snovi (tudi energijskih pijač) na zdravje. Menijo, da je preventive in informacij o tem dovolj, a močan vpliv družbe vrstnikov, mladostna radovednost, premalo zavedanje tveganj in družbena tolerantnost jih privede do poskušanja. Pomembno je, da znajo v situacijah, ko so izpostavljeni, reči ne! V primeru, če bi poskušanje prerastlo v zasvojenost, vedo, da se lahko po pomoč obrnejo na starše, prijatelje, učitelje, socialno službo ...
2. Učenci vedo, da je raba sodobne tehnologije med mladostniki velik problem. Kljub temu da jim starši omejujejo uporabo le-te, še vedno preveč časa preživijo ob telefonih, računalnikih, tablicah, elektronskih igračah in spremljanju televizije. Uporabljajo jih tako med prostim časom, kot tudi med opravljanjem domačih nalog in učenjem, kar podaljšuje čas učenja ter zmanjšuje osredotočenost na delo. Mnogi priznavajo, da si življenja brez interneta ne znajo predstavljati, kar že nakazuje na pot v zasvojenost. Učenci so bili preko delavnic Safe.si seznanjeni z varno rabo interneta in zavedajo se, da lahko vsaka nepredvidnost privede do zlorab.
3. Učenci si želijo ob sebi prave prijatelje, ki jim bodo lahko zaupali in bodo ob njih lahko to, kar so. Potrebujejo prijatelje, ki bodo ob njih, ko bodo veseli in srečni, pa tudi takrat, ko bodo potrebovali pomoč.
4. Odnosi med starši in mladostniki v dobi odraščanja so večkrat konfliktni. Starši dajejo nasvete, omejujejo in prepovedujejo, mladostniki bi pa želeli več svobode. S pogovori in popuščanjem na obeh straneh lahko odnose izboljšamo.
5. Pred pastmi mladostništva v dobi odraščanja zaščiti dobra samopodoba; da verjameš vase in slediš svojim ciljem ter da gojiš prave življenjske navade.

Učenci so izbrali temo **ŠPORT**, kot predlog za temo na naslednjem otroškem parlamentu. Izglasovali so tri predstavnike, **Timoteja Šumana, Aljaža Divjaka in Vida Peršaka**, ki so se 4. marca udeležili medobmočnega srečanja otroških parlamentarcev v CSG v Lenartu.

Aljaž Divjak pa se je nato 18. marca udeležil tudi regijskega srečanja v Mariboru. Nacionalnega srečanja sta se letos iz našega območja udeležila učenka iz OŠ Sveta Ana in učenec iz OŠ Jožeta Hudalesa Jurovski Dol.

Tadeja Volavšek, mentorica ŠOP

KULTURNE PRIREDITVE NA NAŠI ŠOLI

Konec meseca marca smo na naši šoli posebno pozornost posvetili vsem ženskam, posebej pa še našim mamam, in jim pripravili kulturno prireditev ob materinskem dnevu v Domu kulture. Ne štejemo več, katero po vrsti. To je bila le ena od številnih prireditev, ki jih naša šola, torej učitelji in učenci, pripravljamo vsako šolsko leto za starše in občane občine Lenart.

Vedno lepši in zimsko magičen je božični koncert, čustvena je prireditev za mame, valeta, ki jo pripravijo devetošolci, je slovesna in plesna, vesela in barvita pa je zaključna prireditev, ki jo vsi učenci nestrpnost pričakujejo.

Zakaj naštevam vse te posebne dogodke, ki jih tako ali tako dobro poznamo? Zato, ker bi želela poudariti, kako radostno in odgovorno se jih udeležujejo naši učenci. Kljub številnim dejavnostim po končanem pouku so se vedno pripravljani potruditi še za šolske prireditve. Ni jim težko hoditi na vaje zgodaj zjutraj ali pa po pouku. Ne godrnjajo, ko se je treba učiti na pamet besedila, kaj zapisati, kaj prebrati, zaigrati, zaplesati, povezovati, pomagati učiteljem, hišniku in drugim delavcem šole pri organizaciji prireditve. Pa tudi učitelji in vsi, ki kakor koli sodelujejo pri tem, da vsaka prireditev steče kot po maslu, se ne sprašujemo, kako bomo uskladili delo v učilnicah in delo z učenci, ki jih pripravljamo za določeno prireditev. Mentorji profesionalno poskrbijo za izpiljene točke, dajejo pobude in zamisli ter so zato dragocena pomoč tistim, ki prireditev vodijo. Pri tem pa sodeluje še prava četica takih, ki so vedno v zakulisju, brez njih pa si ne moremo predstavljati nobene od že naštetih prireditev – to so dragoceni posamezniki, ki poskrbijo za vabila, svetlobo, ozvočenje, sceno, kostume, prenašanje mikrofонов, praktikablov ... Pa sem verjetno še koga pozabila. A ko ugasnejo luči, ko se zastor razpre, ko završi v ozadju in ko rečemo pšššššš, ko vemo, da na generalki ni šlo preveč dobro, zdaj pa zagotovo bo, je ves trud poplačan. Takrat vemo, da ni bilo nič zaman. Še posebej pa takrat, ko zaslišimo bučen aplavz iz dvorane in prešeren smeh.

Zmoremo vse, ker delamo skupaj. Ne več samo kot učitelji in učenci, temveč kot skupina, ki ji je mar in jo povezuje vse, kar je povezano s kulturo in umetnostjo.

Andreja Kramberger

POMLAD IN POLETJE V PODALJŠANEM BIVANJU

V podaljšanem bivanju se je spet veliko dogajalo. V marcu smo pričeli izdelovati pomladno dekoracijo za šolske hodnike. Tokrat so učenci iz papirja oblikovali poslikane leteče balone, ki so potovali med oblaki. Za mamice so ob njihovem prazniku izdelali voščilnico v barvi rožic in lončka, ki jih ima njihova mami najraje. Z odtisom svoje dlani, risanjem in barvanjem pa so učenci izdelali voščilnico ob veliki noči.

Veliko časa v podaljšanem bivanju dnevno namenimo sprostitvi ob igri in druženju s sošolci. Ponujenih je veliko različnih iger, zelo radi pa imajo zlaganje sestavljanek, igranje družabnih iger, sestavljanje iz kock, risanje po tabli ...

A ni lepšega kot preživljanje popoldneva po pouku in kosilu na šolskem igrišču, še posebej ko se spomladi odpre sezona peskovnika. Fantje ponavadi najraje igrajo nogomet ali mečejo na koš. Vsak dan se odigra kakšna tekma v igri Med dvema ognjema, nismo pa pozabili na igre, ki so se jih igrali otroci nekoč. Igra Ali je kaj trden most zna biti zelo prijetna in napeta, sploh na koncu, ko skupini pomerita moči.

V mesecu juniju pa smo v podaljšanem bivanju pričeli s projektom Pozdrav poletju. Dejavnosti projekta smo izvajali v vseh oddelkih podaljšanega bivanja od 1. do 4. razreda, vsako sredo od 14.00 do 15.00. Prvo srečanje je bilo namenjeno izdelovanju poletne dekoracije. Bilo je posebno, saj so k mlajšim učencem v pomoč in druženje prišli učenci višjih razredov, prostovoljci iz 7., 8. in 9. razreda. Nastala je čudovita morska dekoracija, pisane ribice med valovi in meduze. Izdelki že krasijo šolsko stopnišče.

V okviru projekta Pozdrav poletju smo tri srečanja posvetili igri in športu, vsako pa je bilo nekoliko drugačno. Eno srečanje smo namenili moštvenim igram Med dvema ognjema in Luknje, na drugem srečanju smo tekmovali v štafetnih igrah, na tretjem srečanju pa so se ekipe pomerile v šaljivih igrah. Vsa tri srečanja so bila namenjena druženju vseh učencev od 1. do 4. razreda, ki obiskujejo podaljšano bivanje, odvijala pa so se na igrišču pri zgornji šoli ali v telovadnici. Cilj teh iger ni v tekmovanju, doseganju točk in zmag, pač pa je njihov namen, da se otroci med sabo družijo, se zabavajo in z gibanjem koristno preživljajo čas v podaljšanem bivanju.

Tadeja Volavšek

LIKOVNA RAZSTAVA MAVRIČNE POTI

Učenci oddelkov z nižjim izobrazbenim standardom in posebnega programa vzgoje in izobraževanja OŠ Lenart so 30. 5. 2016 v Avli Jožeta Hudalesa Občine Lenart pripravili otvoritev likovne razstave Mavrične poti. V likovnih izdelkih so izrazili svoj otroški in mladosten svet barv in oblik. Predstavili pa so se tudi s kulturnim programom, kjer so zaplesali in zapeli. Ravnatelj OŠ Lenart, gospod Marjan Zdravec, je mladim ustvarjalcem podelil priznanja in svečano odprl razstavo. Razstava je bila v Avli Jožeta Hudalesa na ogled do 10. junija, nato pa bo čez poletne počitnice na ogled v izložbi trgovine Mercator Lenart. Za sodelovanje se zahvaljujemo Občini Lenart.

Andreja Štancer

BRALNA ZNAČKA V ŠOLSKEM LETU 2015/2016

»Kaj je prava stvar?
Kdaj je polna vreča?
Če v nogavici je denar
ali v štumfu sreča?«

Tako nam je letos v spomin zapisal naš gost za zaključek bralne značke **Primož Suhodolčan**. Učenci prve triade, ki so prav vsi osvojili bralno priznanje, so z odprtimi usti in iskječimi očmi spremljali njegov nastop. »Ali se pisatelj sme uleči na šolsko klop, posnemati papagaja in divjanje s kolesom? Zakaj učiteljica nič ne reče?« so se spraševali najmlajši bralci in pogledovali svoje učiteljice.

Da so njegove knjige res smešne, so ugotavljali bralci druge triade, in ponovno brali Živalske novice in knjige z Ranto. Malo starejši in precej resnejši bralci in bralke osmega in devetega razreda pa so pisatelja opazovali s kritičnimi očmi. »Ranto in Metko« so že kdaj predelali in trenutno sta precej bolj zanimiva sošolka ali fant iz sosednje ulice.

Vse mentorice smo se trudile in spodbujale bralce vse od septembra, ko smo z bralnim maratonom začeli pripovedovanje za bralno značko, pa do junija, ko zaključujemo šolsko leto. Zahvaliti se moramo vsem, ki ste mlade bralce spodbujali, da so vztrajali in bralno značko osvojili tudi letos. To ste predvsem starši, ki se zavedate pomena branja in pozitivnega odnosa do knjig, učiteljice slovenščine in razredniki. Kot mentorica bralne značke od 6. razreda naprej pa želim predvsem **zlatim bralcem** - to so učenci, ki so bralno značko osvojili vseh devet let - da jih knjige bogatijo še naprej. Ena izmed njih bo gotovo knjiga **Album 14/15/16**, s katero jih nagrajuje Društvo Bralna značka Slovenije (DZBS). Skrivnostni naslov ima, a zvedavi devetošolci ga boste že razvozlali. Naj vam skupaj s predsednico DBZS, dr. Dragico Haramija, zaželim le še uspešno pot, draga generacija 16!

Karolina Divjak, mentorica BZ

INTERVJU S PRIMOŽEM SUHODOLČANOM

Zakaj ste se odločili za pisateljski poklic?

Ker ničesar drugega nisem znal. Ko sem hotel biti kuhar, sem zažgal kuhinjo, ko sem hotel biti arhitekt, so se mi vse hiše podrle, tudi vrtna hišica se mi je podrla in potem so mi rekli: »Primož ti ničesar ne znaš, boš postal pisatelj.«

Kako ste razvijali vaš talent pisanja?

Bil sem zelo radoveden in zato mi je znanje in vedenje veliko pomenilo. Podatkovnike, leksikone, enciklopedije sem bral od črke a do črke ž.

Kje pa dobite navdih za pisanje vaših zgodb?

Učiteljice vedno pravijo: »Po svetu moraš vedno hoditi z odprtimi očmi.« To je zato, ker z zaprtimi tako ne moreš, ker potem se kam zaletiš in se poškoduješ, tako kot sem se jaz. In vse, kar se mi v življenju dogaja, si zapišem. Veliko stvari si sploh ne rabim izmisliti, ker življenje samo piše zgodbo, jaz pa mu pri tem samo malo pomagam.

Imate kar nekaj zanimivih književnih oseb. Katera vam je najljubša in katera oseba vas najbolj spominja nase?

Vsi. Kot je rekel Tone Pavček: »Kako naj ločim, kateri so mi bolj pri srcu kot nekateri drugi, ker so vsi moji otroci.« Nase me najbolj spominjajo Smodlak (iz knjige Košarkar naj bo), Peter Nos in Popek (iz knjige Pozor pravljice). V bistvu me nase spominja več oseb in v vsakem liku je tudi veliko mene.

Prejeli ste veliko nagrad. Na katero ste najbolj ponosni?

Najbolj ponosen sem na nagrado, ki mi jo je dal mojster Li iz kitajske restavracije Na klancu, ko sem naredil zelo dobre pečene rakce z rižem. K njemu tudi hodim na tečaje.

Bralci vaše knjige radi prebirajo. Kako jih naredite tako privlačne za mlade bralce?

Vse stvari moraš delati z veseljem, s srcem in predanostjo, potem pa samo po sebi steče.

Znana je tudi vaša zbirka Pozor pravljice. Kako poteka pisanje takšne zgodbe?

Tako, da si umisliš en predmet, ki bi ga lahko oživel (npr. omaro, kljuko na vratih, koš za smeti ...). Jaz pustim domišljiji vedno prosto pot in se nikoli ne zadržujem.

Se radi spominjate svojih osnovnošolskih let?

Ja, bilo je v redu, ampak vsak dan sem moral vsaj 2-krat na zagovor k ravnatelju, ki je bil tudi moj oče, tako da sem bil včasih kar dvakrat kaznovan. Ker je bil moj oče ravnatelj, nisem mogel ničesar zamolčati.

Vas vaš sin Peter spodbuja pri pisanju knjig?

Ja, Ana in Peter sta bila moja velika inspiracija. Tudi pripovedovanje zgodb, pravljic pred spanjem je bilo zame veliko veselje in veliko teh pravljic sem si tudi zapisal.

Ali ste Petru že kot majhnemu dečku brali svoje knjige?

Ne, izmišljeval sem si pravljice, ker Peter ni želel zaspati.

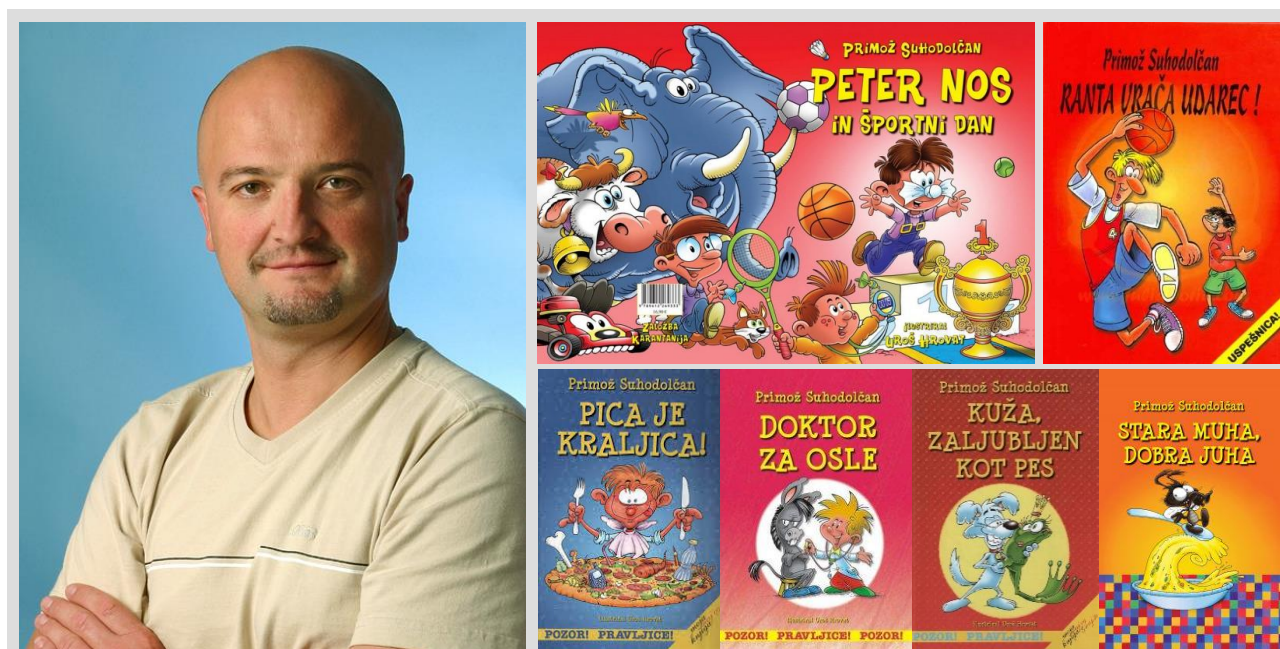
Kako ste se v otroštvu razumeli s svojo sestro?

Ko bo ona stara 150 let, jaz pa 145, bo ona meni še vedno rekla: »Ja, Primožek, bodi priden.«

Kaj bi pa za konec sporočili učencem OŠ Lenart?

Bodite veseli in radovedni.

Zala Breznik in Ajda Weingerl, 8. a

PROJEKT RASTEM S KNJIGO 2015/2016

V letošnji že deseti projekt Rastem s knjigo so se lenarški sedmošolci vključili v torek, 31. maja 2016. Ta dan je 49 sedmošolcev (45 z rednih oddelkov in 4 z ONISa) obiskalo Knjižnico Lenart. V dveh skupinah so se seznanjali s knjižnico, ki jo večina že pozna, kmalu pa bodo postali njeni še pogostejši uporabniki. Direktorica, ga. Marija Šauperl, jih je prijazno popeljala po knjižnici in jim predstavila koticke, ki jih do sedaj niso poznali.

Ker pa je cilj projekta spodbujanje branja, vsak sedmošolec prejme mladinsko delo slovenskega avtorja. Za letos so izbrali knjigo **Iskanje Eve**, ki jo je napisal Damijan Šinigoj. Odlomek, ki so mu sedmošolci z zanimanjem prisluhnili, in z njim povezane naloge, ki so jih dobro opravili, je primerna spodbuda, da bodo knjigo, ki so jo ob odhodu dobili, tudi prebrali.

Karolina Divjak, koordinatorica

VSESLOVENSKO OSNOVNOŠOLSKO INTERNETNO BRALNO TEKMOVANJE BÜCHERWURM 2015/2016

Knjige so prebrane, testi rešeni in letošnje vseslovensko bralno tekmovanje za nemščino je zaključeno. Za nami je še eno uspešno leto z novimi bralnimi izkušnjami za vse mlade bralce, ki si želijo obogatiti besedni zaklad ter različne slovnične strukture in nadgraditi bralno pismenost. Letošnja dobitnica **glavne nagrade** Centra Oxford, izžrebana med tekmovalci z vsemi 20-timi točkami, je **Jana Zorko**, učenka 8. a razreda OŠ Lenart.

Srečni nagrajenki Center Oxford v sodelovanju s turistično agencijo TWIN podarja 4-dnevno **brezplačno potovanje v glavno mesto Nemčije, v pet milijonsko svetovljansko in multikulturno metropolo Berlin**. Naši učenki čestitamo in želimo varno ter lepo potovanje, polno nepozabnih trenutkov.

Marjetka Malek Toplak, mentorica

NEMŠKA BRALNA ZNAČKA – EPI LESEPREIS

Zlato priznanje prejmejo: Zala Breznik, Zarja Mori, Hana Vauda Lorenčič, Tjaša Rojko, Jan Rozin, Peter Rojs (vsi 8. razred), Laura Župec, Lara Štraus, Gala Župec, Maja Muršec, Lana Zarič, Maša Harl, Martin Zadavec, Luka Šket, Nuša Dvoršak, Lea Kramberger, Neja Dreu, Neža Ožinger (vsi 7. razred) in Petra Zadavec (5. razred).

INTERNETNO BRALNO TEKMOVANJE - BÜCHERWURM

Priznanje za uspešnost prejmejo: Tjaša Katan, Ana Breznik, Ana Gašperlin, Tamara Cer, Alen Zorko, Zarja Weingerl, Aljaž Divjak, Doroteja Kolarič, Verena Lah, Mitja Knuplež (vsi 9. razred), Zala Koler, Jana Zorko, Alen Čaušević, Jan Rozin, Zala Šalamun, Peter Rojs, Tjaša Rojko, Hana Vauda Lorenčič, Zala Breznik, Ajda Weingerl, Zarja Mori, Hasan Jefkaj, Žan Luka Kralj, Lara Ivančič, Tino Mokič, Urška Ribič, Matija Zavasnik (vsi 8. razred).

Marjetka Malek Toplak

ANGLEŠKA BRALNA ZNAČKA – EPI READING BADGE

Učenci morajo za angleško bralno tekmovanje EPI READING BADGE prebrati knjige s seznama in nato svoje znanje pokazati z reševanjem tekmovalnih nalog. Učenci se radi udeležujejo tega tekmovanja in dosegajo lepe rezultate. V nadaljevanju so navedeni učenci, ki so dosegli zlato priznanje.

8. a in b: Zala Breznik, Lara Ivančič, Jan Kostanjšek, Hana Vauda Lorenčič, Ajda Weingerl, Jana Zorko, Tjaša Rojko, Zarja Mori, Miha Krajnc, Špela Kovačič, Zala Šalamun, Martin Tirš, Peter Rojs.

5. a: Petra Zadravec, Hana Šalamun, Luka Krajnc, Leon Donko.

Marjetka Malek Toplak

4. a in b: Nika Feiertag, Ela Košmerl, Gal Marko, Damijan Veršič, Lara Kaučič, Aljaž Peklar, Jurij Petek, Katarina Dajčman.

5. b: Jan Bauman, Vid Zarič, David Gergič Štravs, Peter Senekovič.

6. a: Jurij Šuman, Elisa Potrč, Kristjan Žokš, Ana Breznik, Anja Ketiš Radič, Inja Majcenovič, Luka Kukovec.

7. a: Gala Župec, Laura Župec, Lara Štraus, Lea Kramberger, Anja Videčnik.

9. a in b: Ana Breznik, Vid Peršak, Aljaž Divjak, Maja Dajčman, Žiga Sirk.

Simona Peserl Vezovnik

6. b: Kiara Katan, Luka Katan, Anej Očkerl, Lara Žnuderl.

7. b: Nuša Dvoršak, Maša Harl, Zarja Mlakar, Maja Muršec, Neža Ožinger, Jan Kukovec.

Maja Trafela Lubej

INTERNETNO BRALNO TEKMOVANJE - BOOKWORMS

Priznanje za uspešnost prejmejo: Zala Koler, Jana Zorko, Zarja Mori, Tjaša Rojko, Zala Šalamun, Hana Vauda Lorenčič, Špela Kovačič, Ajda Weingerl, Zala Breznik, Lara Ivančič, Peter Rojs (8. razred) in Doroteja Kolarič ter Verena Lah (9. razred).

Marjetka Malek Toplak, Simona Peserl Vezovnik

EKO ŠOLA

V šolskem letu 2015/16 je bilo delovanje naše EKO šole usmerjeno v celostni trajnostni razvoj in k nadaljevanju ter nadgradnji izvedbe že dolgoletnih in uspešnih projektov. Naše delo je bilo osredotočeno na zmanjšanje porabe energetskega virov, skrb za zdrav razvoj in prehrano otrok in mladostnikov, na dobre medsebojne odnose ter zmanjšanje odpadkov oziroma njihovi ponovni uporabi. Tako so učenci v okviru naravoslovnega krožka in izbirnega predmeta kemija v okolju spremljali delovanje pip in kotličkov na šoli ter o tem sproti obveščali hišnika. Popisali so tudi porabnike vode v domačem gospodinjstvu, spremljali porabo in stroške v zvezi s tem, preučevali mineralne vode ter delali analize vode iz pip. Naši EKO detektivi iz šestih razredov pa so vsak dan pregledovali šolske prostore, tako zunanje in notranje, ter zapisovali svoja opažanja glede razvrščanja odpadkov, urejenosti učilnic in zapiranja pip. V okviru naravoslovnega dne smo se povezali tudi z lokalnim komunalnim podjetjem Saubermacher, kjer smo si ogledali prostore ter se seznanili z zbiranjem, sortiranjem in recikliranjem naših odpadkov. Učenci so pripravljali različne predstavitve na temo zdrava prehrana, se seznanili z nekaterimi lokalnimi proizvajalci hrane, sami pripravljali zdrave obroke in napitke ter skozi vse leto uživali enkrat na teden zjutraj še dodatni sadni obrok lokalne pridelave v okviru Sheme šolskega sadja. Prav tako smo ponovno izvedli tradicionalni zajtrk, ki smo ga poleg tradicionalnih živil naših domačih pridelovalcev obogatili še z radijsko uro, na kateri smo poudarili pomen tega obroka in zdrave prehrane nasploh, po radijski uri pa smo nadaljevali z delavnicami. Posebno skrb smo namenili tudi številnim zbiralnim akcijam, ki so pripomogle k zmanjšanju odpadkov, hkrati pa prispevale k skrbi za lepše okolje. Vsako leto povečujemo količino zbranega odpadnega papirja, tonerjev in kartuš, letos pa smo še dodali zbiranje starih neuporabnih mobilnih telefonov. Naše delovanje ni usmerjeno samo k okoljskim vsebinam, temveč je naša posebna skrb namenjena našim medsebojnim odnosom ter skrbi za bolne in pomoči

potrebne. Tako smo tudi v tem letu zbirali zamaške za bolne otroke, poskrbeli z donacijo za sponzorstvo za učenca iz Tibeta, sodelujemo pri vključevanju učencev v medgeneracijske projekte, kot je sodelovanje z Domom svetega Lenarta. Vodimo številne pogovore ter vabimo strokovne delavce, da skrbimo za čim manj agresije in več strpnosti med učenci, kakor tudi skrbimo za strpnost do drugače mislečih, posebej še ob letošnji begunski krizi.

Že nekaj let se udeležujemo tudi sejma Altermed v Celju (v začetku marca), kjer smo se letos predstavili z motom KO JE ZADIŠALO V BABIČINI KUHINJI. Predstavili smo EKO dejavnosti naše šole, obiskovalcem pa ponudili dobre in zdrave namaze.

Vsako leto organiziramo tudi EKO dan šole, ki smo ga izvedli 22. 4. s pohodom na Zavrh. Na tem dnevu smo poleg skrbi za zdravo gibanje poskrbeli tudi za čisto okolje ter po prihodu v šolo naredili in uredili šolski zeliščni vrt. Zelišča za vrt so prinesli učenci od doma.

Zavedamo se, da projekt EKO šole omogoča voden in celovit program dela, kjer so učenci aktivno vključeni tako pri oblikovanju kot izvajanju programa, hkrati pa s svojim delom in aktivnostmi pripomorejo tako k ozaveščanju sebe in drugih, kakor tudi k izboljšanju okoljske problematike. Za uspešno delo učencev naše EKO šole skrbijo učitelji mentorji, katerim se iskreno zahvaljujemo.

Tatjana Kraner, koordinatorica EKO šole Lenart

TEKMOVANJE IZ ZNANJA RAČUNALNIŠTVA

Multimedijski ekoplakat

Vid Peršak (9. b), Peter Rojs in Jan Rozin (oba 8. a), so se udeležili **državnega računalniškega tekmovanja** v oblikovanju multimedijskega plakata, ki je bilo na OŠ Cerkvenjak, 14. aprila 2016. Prejeli so **srebrno priznanje**. Iskrene čestitke vsem trem, ker so uspešno zastopali našo šolo.

Bober

Šolsko tekmovanje je potekalo 11. 11. 2015, tekmovalo pa je 16 učencev 8. in 9. razreda. 11 učencev je doseglo bronasto priznanje: Zala Breznik, Lara Ivančič, Zala Koler, Peter Rojs, Ajda Weingerl (8. razred) in Sergej Ajlec, Aljaž Divjak, Vid Peršak, Bor Šebart, Timotej Šuman (9. razred).

Iskrene čestitke vsem.

Srečko Kebrič, mentor

ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ ZNANJA NEMŠKEGA JEZIKA

Bronasto priznanje prejmeta Mitja Knuplež in Ana Gašperlin (oba 9. b).

Marjetka Malek Toplak

IATEFL TEKMOVANJE IZ ZNANJA ANGLEŠKEGA JEZIKA - 8. RAZRED

Šolsko tekmovanje je potekalo 19. 10. 2015, tekmovalna tema pa je bila The World of Slovene Literature. Bronasto priznanje so prejeli: Zala Breznik, 8. a, Hana Vauda Lorenčič, 8. b, in Jan Kostanjšek, 8. a. Ti učenci so se udeležili tudi državnega tekmovanja.

Marjetka Malek Toplak

TEKMOVANJE IZ ZNANJA ANGLEŠKEGA JEZIKA - 9. RAZRED

Šolsko tekmovanje je potekalo 19. 11. 2015, tekmovalo pa je 28 učencev 9. razreda. 7 učencev je doseglo bronasto priznanje: Vid Peršak, Petra Klinc, Timotej Šuman, Aljaž Divjak, Maruša Glinšek, Jan Sernec in Ana Breznik. Vid, Petra, Timotej, Aljaž, Maruša in Jan so se uvrstili tudi na regijsko tekmovanje, ki je potekalo 27. 1. 2016 na OŠ Bojana Iliča v Mariboru. **Vid Peršak** in **Jan Sernec** sta se uvrstila na državno tekmovanje, ki je bilo 22. 3. 2016 v Šentjurju pri Celju. Učenca sta dobila **srebrni priznanji**. Za zlato priznanje je Vidu zmanjkala le ena točka, Janu pa dve točki. Iskrene čestitke vsem.

Simona Peserl Vezovnik

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Pravijo, da imajo knjige moč, da vam spremenijo življenje, saj so največje ideje v zgodovini človeštva našle svoje mesto na straneh knjige. Tega se zavedajo tudi naši mladi bralci. Letos se je tekmovanja za Cankarjevo priznanje udeležilo 47 mladih bralcev (4. razred – 8 učencev, 5. razred – 6 učencev, 6. razred – 8 učencev, 7. razred - 9 učencev, 8. razred – 7 učencev, 9. razred – 9 učencev).

Bronasta priznanja so prejeli naslednji učenci:

- 4. razred: Ela Košmerl, Zarja Novak, Žiga Žižek,
- 5. razred: Neža Golob, Hana Šalamun, Petra Zadravec,
- 6. razred: Elisa Potrč, Kaja Rajter, Kiara Katan,
- 7. razred: Lara Štraus, Maja Muršec, Hana Vinter,
- 8. razred: Ajda Weingerl, Zala Šalamun, Hana Vauda Lorenčič,
- 9. razred: Petra Klinc, Timotej Šuman, Ana Breznik.

Regijsko tekmovanje je potekalo na OŠ Sladki Vrh. Udeležijo se ga lahko le učenci 8. in 9. razreda. Udeležili sta se ga Zala Šalamun in Ana Breznik. Obe sta dosegli srebrno Cankarjevo tekmovanje. Vsem iskreno čestitamo! Še posebej pa **Zali Šalamun** in **Ani Breznik** za prejeto **srebrno Cankarjevo priznanje**. Posebna zahvala pa tudi našim mentorjem, ki so učence spodbujali in pripravljali na tekmovanje.

Leonida Rokavec, vodja šolskega tekmovanja iz slovenščine za Cankarjevo priznanje

PLUS VESELA ŠOLA 2015/2016

V šolskem letu 2015/2016 je veselošolsko znanje nabiralo deset učencev in učenk. Pripravljali so se v dveh terminih, saj se nikakor ni dalo uskladiti urnikov. V letošnjih temah so marsikaj izvedeli o gozdovih, prevoznih sredstvih, matematiki, možganih, varnosti na spletu in čokoladi. Poglobljali so znanje angleščine in reševali logične uganke. Na šolskem tekmovanju so se odlično odrezali, saj se je na državno tekmovanje uspelo uvrstiti štirim tekmovalcem, pet tekmovalcev pa je končalo tekmovanje z bronastim priznanjem. Bronasti so: Lara Štraus in Gala Župec, 7. a, Miha Krajnc, 8. a, Timotej Šuman, 9. a, in Jan Sernec 9. b. Vsi štirje udeleženci državnega tekmovanja - **Martin Zadravec, 7. b, Jan Kostanjšek, 8. a, Aljaž Divjak, 9. a, in Alen Zorko, 9. b** - so osvojili **srebrno**

priznanje. Iskrene čestitke vsem, štirim devetošolcem (To so Aljaž Divjak, Jan Sernec, Timotej Šuman in Alen Zorko.), ki ste k Veseli šoli hodili vsa leta, pa želim, da v vas iskra radovednosti nikoli ne zamre.

Karolina Divjak

TEKMOVANJE IZ ZNANJA VESELE ŠOLE

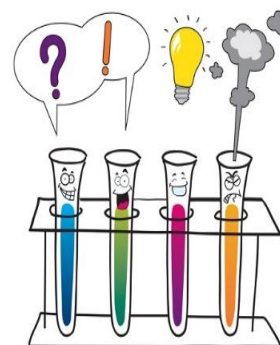
Učenci od 4. do 6. razreda lahko obiskujejo interesno dejavnost Vesela šola. Letos je dejavnost obiskovalo 21 učencev. Teme so enake kot za učence višjih razredov, vendar manj obsežne. Šolsko tekmovanje je potekalo 9. marca 2016. Tekmovalo je 20 učencev od 4. do 6. razreda. Bronasta priznanja so dosegli: Damijan Veršič, 4. a, Ana Pšajd, Eva Čeh, Nina Čeh, Anja Jemenšek (vse 4. b), Neža Golob, Matevž Markoli (oba 5. a), Lan Kmetič, Sergej Fekonja, Tine Jemenšek (vsi 6. b), Inja Majcenovič, Kaja Rajter in Elisa Potrč (vse 6. a).

5 učencev pa se je uvrstilo na državno tekmovanje, ki je potekalo 13. 4. 2016 na OŠ Benedikt. Vseh 5 učencev je na državni ravni doseglo **srebrno priznanje**. Ti učenci so: **Hana Šalamun (5. a), Petra Zdravec (5. a), David Gergič Štravs (5. b), Jurij Šuman (6. a) in Ana Breznik (6. a)**. Iskrene čestitke vsem.

Simona Peserl Vezovnik

TEKMOVANJE IZ ZNANJA KEMIJE ZA PREGLOVO PRIZNANJE 2016

Šolsko tekmovanje iz *znanja kemije* je letos potekalo v ponedeljek, 18. januarja. Mladi kemiki iz 8. in 9. razredov so reševali naloge za *bronasto Preglovo priznanje*. Slednjega so prejeli naslednji učenci: Zala Koler, 8. b, Jana Zorko, 8. a, Hana Vauda Lorenčič, 8. b, Žiga Sirk, 9. b, Timotej Šuman, 9. a, ter Vid Peršak, 9. b. V soboto, 2. aprila 2016, je na OŠ Draga Kobala v Mariboru potekalo že 50. državno tekmovanje iz znanja kemije. Udeležili so se ga Zala Koler, 8. b, Žiga Sirk, 9. b, Timotej Šuman, 9. a, ter Vid Peršak, 9. b. Bili so uspešni, a jim žal kemijska tekmovalna sreča ni prinesla priznanja. Vsem iskrene čestitke.

Janja Kojc

TEKMOVANJE V ZNANJU O SLADKORNI BOLEZNI

Iz leta v leto več ljudi oboleva za sladkorno boleznijo, ki je velikokrat posledica nezdravega življenjskega sloga: nezdrava prehrana, premalo gibanja, veliko stresa. Zato je dobro, da se mladi seznanijo in dodobra poučijo o nevarnostih diabetesa. Če se udeležijo priprav za tekmovanje v znanju o sladkorni bolezni, pa se naučijo predvsem, kako se zavarovati pred to nevarno boleznijo. Letos se je tekmovanja na naši šoli udeležilo 33 učenek in učencev. Bronasta priznanja so dosegli: Verena Lah, 9. a, Alen Zorko, 9. b, Ana Breznik, 9. b, Hana Vauda-Lorenčič, 8. b, Zala Šalamun, 8. b, Timotej Šuman, 9. a, Zala Breznik, 8. a, Zarja Weingerl, 9. b, Žiga Sirk, 9. b, Maruša Glinšek, 9. a, Maja Dajčman, 9. a, Ajda Weingerl, 8. a, in Matija Zavasnik, 8. b. V Murski Soboti je potekalo državno tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni. Zelo dobro znanje sta pokazala **Alen Zorko, 9. b, in Zala Šalamun, 8. b**, ter osvojila **srebrno priznanje**. Iskrene čestitke.

Janja Kojc

TEKMOVANJE V ZNANJU NARAVOSLOVJA OD 1. DO 7. RAZRED OŠ

Letos je na naši šoli prvič potekalo tekmovanje v znanju naravoslovja za učence od prvega do sedmega razreda. Tekmovanje je na šolski ravni in poteka pod okriljem Društva astronomov, matematikov in fizikov Slovenije. Mentorice učencev so bile učiteljice razredničarke od 1. do 5. razreda ter učiteljica naravoslovja v 6. in 7. razredu.

Bronasto priznanje Kresnička so dosegli naslednji učenci:

Razred, mentorice	Učenci, ki so dosegli priznanje
1. razred: Irena Čuček, Marjetka Šenekar	Miha Žnuderl, Liza Fekonja, Ana Kos, Eva Šamperl, Saša Vukovič, Aneja Babič, Tobija Rusjan, Žiga Trop Murko
2. razred: Kristina Petovar, Vesna Rošker, Barbara Domanjko	Manca Lihtenvalner, Iza Pšajd, Gal Verbošt, Maja Košnik, Gašper Marđetko, Nicole Ferk, Tija Lovše
3. razred: Alenka Jenuš, Darinka Kolarič	Urh Strmčnik Muhič, Živa Jemenšek, Rok Babič, Izak Lorenc
4. razred: Breda Špindler, Manica Žgajner	Žiga Žižek, Ela Košmerl, Luka Mlakar
5. razred: Mija Peserl, Rebeka Peršak	Hana Šalamun, Matevž Markoli,
6. razred: Janja Kojc	Jurij Šuman, Ana Breznik, Lara Žnuderl, Timoteja Kramberger
7. razred: Janja Kojc	Martin Zadravec, Maša Harl, Zarja Mlakar, Nejc Gjura Meke

Vsem iskrene čestitke, sodelujočim učiteljicam - mentoricam pa hvala za sodelovanje.

Janja Kojc, vodja tekmovanja

TEKMOVANJE IZ ZNANJA BIOLOGIJE ZA PROTEUSOVO PRIZNANJE

V 8. razredu se je tekmovanja udeležilo 8 učencev, 4 so dosegli bronasto priznanje: Lara Ivančič, 8. a, Hana Vauda Lorenčič, 8. b, Zala Breznik, 8. a, in Ajda Weingerl, 8. a. Zala in Ajda sta se uvrstili tudi na državno tekmovanje.

V 9. razredu se je tekmovanja udeležilo 10 učencev, 7 jih je doseglo bronasto priznanje: Tjaša Katan, 9. b, Natalija Zarnec, 9. a, Žiga Sirk, 9. b, Maruša Glinšek, 9. a, Ana Breznik, 9. b, Petra Klinc, 9. a, in Zarja Weingerl, 9. b. Petra, Zarja in Ana so se uvrstile na državno tekmovanje. Državno tekmovanje iz znanja biologije za Proteusovo priznanje je potekalo 4. 12. 2015 na OŠ Gorišnica. Na državnem tekmovanju pa nam je zmanjkalo nekaj točk in sreče za usvojitev srebrnih in zlatih priznanj.

Natalija Červek

DOSEŽKIH NAŠIH UČENCEV NA TEKMOVANJU IZ LOGIKE

Šolsko tekmovanje smo izvedli 24. 09. 2015 v organizaciji Zveze za tehnično kulturo Slovenije. Učenci so tekmovali od 5. do 9. razreda. Tekmovanje je potekalo brez težav. V tem šolskem letu smo organizirali tekmovanje tudi na razredni stopnji. Učenci, ki so dosegli bronasta priznanja: Petra Zadravec, David Gergič Štravs, Hana Šalamun, Matevž Markoli, Jakob Sedonja, Nina Šterbal, Neža Golob (5. razred), Kaja Rajter, Jurij Šuman, Vita Šebart (6. razred), Martin Zadravec (7. r.), Jan Kostanjšek (8. r.), Ana Breznik, Timotej Šuman in Zarja Weingerl (9. razred). Državno tekmovanje iz logike je bilo izvedeno 17. 10. 2015 v organizaciji ZOTKS na OŠ Rudolfa Maistra v Šentilju. Udeležili so se ga Martin Zadravec, Jan Kostanjšek, Ana Breznik, Timotej Šuman in Zarja Weingerl. **Martin Zadravec** je osvojil **srebrno priznanje**. Za osvojena priznanja iskrene čestitke.

Anica Zarnec

TEKMOVANJE ZA MEDNARODNI MATEMATIČNI KENGURU

Šolsko tekmovanje smo izvedli 17. 03. 2016. Učenci so tekmovali v vseh razredih in oddelkih na predmetni in razredni stopnji. Udeležba učencev je številčno podobna kot v prejšnjih letih. Učenci od 1. do 4. razreda dobijo priznanja Kenguru, učenci višjih razredov pa lahko na šolskem tekmovanju osvojijo bronasta priznanja. Podeljenih je bilo 59 priznanj Kenguru (1. r. 20 priznanj, 2. r. 14 priznanj, 3. r. 17 priznanj, 4. r. 8 priznanj) in 35 bronastih priznanj (5. r. 7 bronastih, 6. r. 8 bronastih, 7. r. 8 bronastih, 8. r. 5 bronastih in 9. r. 7 bronastih priznanj).

Državno tekmovanje je bilo izvedeno 16. 4. 2016 na OŠ Bojana Illica v Mariboru. V letošnjem šolskem letu so nastale spremembe pri nivojih tekmovanja, saj učenci ne tekmujejo več na področnem tekmovanju, ampak samo na šolskem in državnem tekmovanju. Na šolskem tekmovanju učenci osvojijo bronasto priznanje, na državnem pa srebrno in zlato priznanje. Tekmovali so učenci, 5., 6., 7., 8. in 9. razreda, ki so dosegli kriterije za uvrstitev na državno tekmovanje. Prejemniki **srebrnega priznanja** so: **Hana Šalamun, 5. a, Elisa Potrč in Kaja Rajter, 6. a, Martin Zdravec, 7. b, Ajda Weingerl, 8. a, Aljaž Divjak, 9. a, Timotej Šuman, 9. a, in Zarja Weingerl, 9. b.**

Učenec **Timotej Šuman** je prejemnik **DIAMANTNEGA PRIZNANJA** za udeležbo in prejeta priznanja v vseh devetih letih šolanja.

Strokovni aktiv učiteljev matematike na OŠ Lenart

TEKMOVANJE OSNOVNOŠOLCEV V ZNANJU FIZIKE ZA STEFANOVO PRIZNANJE

Učenci v znanju iz fizike tekmujejo v marcu in aprilu. Priznanje iz fizike se po našem največjem fiziku Jožefu Štefanu imenuje Stefanovo priznanje. Tekmovanje poteka na treh nivojih: šolskem, področnem in državnem. V vsaki tekmovalni skupini se na regijsko tekmovanje uvrsti približno 60 tekmovalcev. Področno tekmovanje je letos v zadnjem tednu marca gostila OŠ Janka Glazerja v Rušah. Tam so se zbrali učenci 39-ih šol iz naše regije (šole Maribora z leve strani Drave, Pobrežja in Ruš ter vse šole iz Slovenskih goric). Na področnih tekmovanjih se izbere 150 najboljših fizikov, ki se udeležijo državnega tekmovanja. Tam le najboljših 50 prejme zlato Stefanovo priznanje, vsi ostali, ki zberejo 20% možnih točk, pa srebrno Stefanovo priznanje na državnem nivoju. Šolsko tekmovanje traja 60 minut, področno 90 minut, državno pa kar 180 minut. Na šolskem in regijskem nivoju so računske naloge in naloge izbirnega tipa. Na državnem tekmovanju pa učenci rešujejo tudi eksperimentalno nalogo, ki je zelo obsežna, saj prinaša polovico vseh točk. Če pri uvodnih meritvah takšne naloge narediš napako, je sanj o lepem rezultatu konec. Za prikaz, kako se stopnjuje težavnost nalog na različnih nivojih, poskusite naloge s področja astronomije. Naloge so v lanskem letu reševali osmošolci.

Jure iz Ljubljane bo opazoval polno luno. Ob približno kateri uri je polna luna najvišje na nebu in v kateri smeri jo Jure tedaj opazuje?

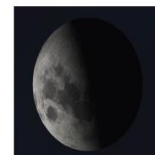
(A) Ob 12. uri, proti S. (B) Ob 12. uri, proti J. (C) Ob 24. uri, proti S. (D) Ob 24. uri, proti J.

Gregor v Kranju opazuje Lunin prvi krajec. Približno ob kateri uri je prvi krajec najvišje na nebu in v kateri smeri ga Gregor tedaj vidi?

(A) Ob 6. uri, proti S. (B) Ob 6. uri, proti J. (C) Ob 18. uri, proti S. (D) Ob 18. uri, proti J.

Nejc iz Ljubljane in John iz Cape Towna (ki je skoraj na isti zemljepisni dolžini kot Ljubljana) v Južnoafriški republiki sta 27. marca 2015 hkrati in vsak s svojega konca Zemlje opazovala prvi lunin krajec. Ob kateri uri sta opazovala in kateri sliki sta videla?

- (A) Oba ob 19h, oba sta videla sliko A.
 (B) Oba ob 19h, Nejc je videl sliko A, John pa sliko B.
 (C) Nejc ob 19h, John ob 7h, oba sta videla sliko A.
 (D) Nejc ob 19h, John ob 7h, Nejc je videl sliko A, John pa sliko B.

V upanju, da boste ponujeni oreh strli, iskrene čestitke vsem fizikom in lepe počitnice.

Učenec		Bronasto priznanje	Izbran na področno tekmovanje	Izbran na državno tekmovanje	Priznanje
Aljaž Divjak	9.	X	X	X	srebrno državno
Vid Peršak	9.	X	X	X	
Timotej Šuman	9.	X	X	X	
Zarja Weingerl	9.	X	X		srebrno področno
Verena Lah	9.	X	X		
Jan Sernec	9.	X			
Žiga Sirk	9.	X			
Ana Breznik	9.	X			
Jan Kostanjšek	8.	X	X	X	srebrno državno
Ajda Weingerl	8.	X	X		srebrno področno
Matija Zavasnik		X	X		
Zala Breznik	8.	X	X		
Špela Kovačič	8.	X			
Hana Vauda Lorenčič	8.	X			

Daniel Divjak

SREČANJA MLADIH TEHNIKOV- TEKMOVANJE IZ MODELARSTVA

Letos je bilo že 40. tekmovanje Mladih tehnikov. Vseskozi se je spreminjala oblika tekmovanj in vključene panoge. Zveza organizacij za tehnično kulturo Slovenije – ZOTKS tako sedaj organizira tekmovanja mladih v raziskovalnih nalogah, tekmovanje na področju konstruktorstva in obdelave gradiv ter na področju modelarstva. V preteklosti so bila nekatera tekmovanja združena, danes pa so vsa tri časovno ločena. Tekmovanje mladih v raziskovalnih nalogah je organizirano za osnovnošolce in srednješolce. Učenci naše šole se redno udeležujejo modelarskih tekmovanj. Modelarji v zraku tekmujejo z jadralnimi in RV letali, s tremi različnimi vrstami raket, raketoplani ter ploščatimi in škatlastimi zmaji. Z avtomobili vozijo v cilj, z RV avtomobili pa v spretnostno-hitrostni preizkušnji. Na vodi se pomerijo s čolni v čim boljšem zadevanju cilja - tarče, z modeli jadrnic in RV čolni pa v spretnostni vožnji. Modeli, s katerimi se tekmuje, morajo biti izdelek tekmovalca, izjema so radijsko vodeni modeli. Ti modeli so čedalje popularnejši, vendar stanejo 100 in več evrov in si jih vsak ne more privoščiti. Tekmovanje poteka na regijskem in državnem nivoju. Z regijskega tekmovanja se na državno uvrstijo najboljši trije, če pa je bil v preteklem letu državni prvak iz te regije, pa štirje. Kot že vrsto let so se mladi iz Podravja srečali na OŠ Velika Nedelja, tekmovanje s čolni pa smo izvedli tri dni kasneje na bazenu v Murski Soboti. Žalostno je, da v vsem Podravju ni več delujočega kopališča, kjer bi lahko tekmovali brezplačno.

Državno tekmovanje je vedno prvo soboto v juniju. Letos ga je gostila OŠ iz Hrastnika, ki se je zelo potrudila. Približno poldrugo stotnijo tekmovalcev je pričakala rudarska godba, ki je za uvod zaigrala dve koračnici in Zdravljico. Tudi tekmovalni pogoji so bili odlični. Tekmovališča so običajno oddaljena več kilometrov, tu pa so bila vsa na razdalji 100 metrov (telovadnica, veliko nogometno igrišče in čudovit pokrit bazen), le tekmovališče za letala in rakete je bilo malo oddaljeno.

Dobre pogoje so učenci naše šole odlično izkoristili. Od osmih udeležencev se jih je pet vrnilo domov z medaljami, Aljaž Divjak s kar dvema zlatima. Tokrat je bila tekmovalna sreča na njegovi strani; oddolžila se mu je za neuspehe prejšnjih let. Ob zaključku tekmovanja so najboljši trije v vsaki panogi prejeli medaljo ustreznega leska, skromno darilo, prvaki pa še vabilo na eno od ZOTKINIH poletnih šol. Vsi dobitniki medalj so bili povabljeni na zaključno prireditev ZOTKINI TALENTI, ki je bila v soboto, 11. junija, v Cankarjevem domu. Na tej prireditvi je potekala slovesna razglasitev rezultatov vseh državnih tekmovanj, ki jih organizira ZOTKS.

Vseskozi sem pisal o tekmovanjih, čeprav mislim, da tekmovalni dosežek ni najpomembnejši. Mnogo vrednejše je nekajurno tedensko druženje ob delu in vztrajanje, da dokončamo tisto, kar smo začeli. Če nam to uspe, smo resnični zmagovalci.

Učenec	Tekmovalna panoga	Uvrstitev na regijskem tekm.	Uvrstitev na državnem tekm.
Aljaž Divjak	MČ1 – vožnja s čolnom v cilj	2.	1.
Tilen Štuhec	MČ1 – vožnja s čolnom v cilj	3.	6.
Lara Žnuderl	MČ1 – vožnja s čolnom v cilj	4.	3.
Aljaž Divjak	Avtomobil na električni pogon – vožnja v cilj	2.	1.
Martin Zadravec	Avtomobil na električni pogon – vožnja v cilj	3.	6.
Luka Smonkar	Avtomobil na električni pogon – vožnja v cilj	1.	5.
Luka Kranjc	Ploščati zmaji	1.	1.
Jakob Sedonja	Ploščati zmaji	2.	2.
Leon Donko	Ploščati zmaji	5.	-
Rok Nemeš	Škatlasti zmaji	1.	3.

Daniel Divjak

REZULTATI TEKMOVANJA IZ ZNANJA ZGODOVINE

Učenec 9. a razreda naše šole, **Timotej Šuman**, se je 19. marca 2016 z zgodovinskega tekmovanja iz Brežic vrnil s ponovitvijo lanskega fantastičnega rezultata – drugič zapored je osvojil **zlato državno priznanje iz znanja zgodovine**. Letošnja tema tekmovanja je bila: »Ob 500. obletnici velikega kmečkega upora na Slovenskem – podobe življenja na prehodu iz srednjega v novi vek«. Za šolsko raven tekmovanja je bilo potrebno preštudirati 60 strani literature, za regijsko raven 100 strani in za državno finale 130 strani. Timotejev uspeh so dopolnili še učenci 8. razreda - **Hana Vauda Lorenčič**, **Mark Kaiser** in **Jan Kostanjšek**, ki so 2. 2. 2016 v Lovrencu na Pohorju osvojili **srebrna priznanja**. Bronasto priznanje so na šolskem tekmovanju dosegli še Vid Peršak, Lara Ivančič, Žiga Vračič, Ana Breznik, Zala Breznik in Žiga Sirk. Iskrene čestitke vsem dobitnikom priznanj.

Bernard Petek

Naši najuspešnejši zgodovinarji: Jan, Hana, Timotej in Mark.

NAŠA POT DO ZLATEGA PRIZNANJA NA DRŽAVNEM TEKMOVANJU OTROŠKIH PEVSKIH ZBOROV

Marsikdo bi si mislil, da je lahko priti na državno tekmovanje otroških pevskih zborov, vendar temu ni tako. Takrat, ko sem bil v tretjem razredu, torej v šolskem letu 2013/14, nas je vse, ki smo želeli peti v otroškem pevskem zboru, zborovodkinja, ga. Marina Zimič, preizkusila, kako dobro pojemo. To se mi je takrat zdelo nenavadno, saj je v cici zborčku lahko pel vsakdo. Malo me je skrbelo, kako bo. Ko sem začel peti, sem se sprostil in bil sem izbran med pevce zbora, le nekaj jih preizkusa ni opravilo. Na vajah, ki jih imamo dvakrat tedensko, se učimo različnih pesmi. Ker novinci nismo vselej uspeli točno zadeti tonov, nam je ga. zborovodkinja dejala, naj pojemo tišje, kasneje, ko bomo točno odpeli pesmi, pa normalno, saj se posluh v otroštvu razvija in s tem tudi ubranost petja. Veliko smo vadili, saj smo se pripravljali na nastop na območni reviji otroških pevskih zborov Čričkov gaj 2014, ki je bil 31. marca v Jurovskem Dolu. Tik pred nastopom smo bili zelo vznemirjeni, saj smo nekateri prvič nastopili na reviji. Naša zborovodkinja nas je opozorila, naj bomo med petjem zbrani in jo gledamo. Napetost je hitro po začetku nastopa popustila in pesmi smo odpeli tako dobro, da smo bili predlagani za udeležbo na regijskem tekmovanju otroških pevskih zborov. Bili smo zelo veseli. Ko sem obiskoval četrti razred, smo v zboru vadili vedno več, kajti želeli smo biti dobro pripravljeni za nastop na 6. Regijskem tekmovanju otroških in mladinskih pevskih zborov, ki je za območje Štajerske in Pomurja potekalo 23. maja 2015 v Pesnici pri Mariboru. Tekmovanje je minilo v napetem pričakovanju nastopa, kjer smo se ponovno odlično odrezali in osvojili zlato priznanje

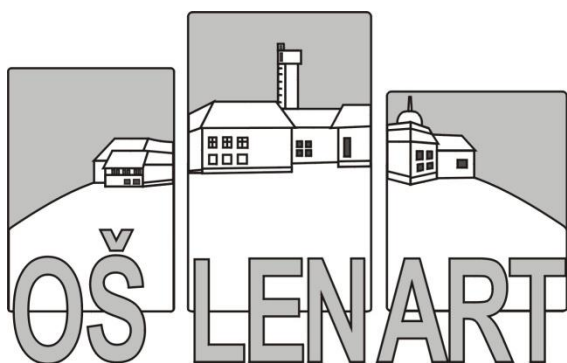
ter priznanje za najboljšo izvedbo umetne in ljudske pesmi. **Bili smo presrečni, ker smo se s tem prvič v zgodovini otroškega pevskega zbora OŠ Lenart uvrstili na državno tekmovanje.** V šolskem letu 2015/16 smo se zavzeto pripravljali na nastop na državnem tekmovanju. Ure vaj smo velikokrat podaljšali, dodatno smo vadili tudi ob nekaterih jutrih, kar nam vedno ni bilo najbolj všeč. Vendar smo se zavedali, da bomo le tako dobro pripravljeni za državno tekmovanje najboljših otroških in mladinskih pevskih zborov Slovenije, ki je potekalo od 4. do 6. aprila 2016 v Zagorju ob Savi. V torek, 5. aprila, ko je bil na sporedu naš nastop, smo se z avtobusom izpred šole odpeljali na dvourno pot proti Zagorju. Na avtobusu smo bili precej vznemirjeni in zaskrbljeni, skušali smo se nekako zamotiti na različne načine: eni so igrali igrice na telefonih, drugi so se pogovarjali ali pa opazovali pokrajino, po kateri smo se vozili. Končno smo prispeli in se peš napotili na zbirno ploščad, kjer smo se okrepčali z malico, ki so nam jo šolske kuharice pripravile, za kar smo jim hvaležni. Potem so nas organizatorji tekmovanja pospremili do prostora, v katerem smo se pripravili na tonsko vajo. Na tonski vaji v dvorani smo se seznanili s potekom nastopa in poskusno odpeli vse tri pesmi: Tri uganke, Marija in ptica pevka ter Kam je izginil smeh. Na klavirju nas je spremljala ga. Slavica Kurbus. Vrnili smo se v prostor za pripravo, kjer smo čakali na nastop. Vznemirjenje je raslo iz minute v minuto, težko smo že pričakovali naš nastop, hkrati pa nas je skrbelo, če bomo pesmi odpeli tako, kot najbolje znamo. Zavedali smo se, da se bomo pomerili z 28. najboljšimi otroškimi zbori v Sloveniji in da bo naše nastope ocenjevala petčlanska strokovna žirija. Pred nastopom nam je naša zborovodkinja v preddverju dvorane dala še zadnje napotke in nas s posebnimi vajami sproščala, saj bi tako zelo vznemirjeni težko dobro nastopili. Končno je prišel čas našega nastopa, ki nam je odlično uspel. Po nastopu smo se preselili na ploščad pred dvorano, kjer smo skupaj z ostalimi otroškimi zbori odpeli še Kekčevo pesem in pesem Nikoli slabe volje ter nestrpno čakali na razglasitev rezultatov. **Strokovna žirija nam je dodelila 87,3 točk in s tem zlato priznanje.** Bili smo nepopisno srečni, polni vtisov ter lepih občutkov smo se vrnili domov. Naknadno smo prejeli tudi pismo zahvale g. Mira Kokola, ker smo za državno tekmovanje izbrali njegovo priredbo slovenske ljudske pesmi Marija in ptica pevka, kar naši zborovodkinji in nam zelo veliko pomeni. Nekaj dni po tekmovanju smo se na povabilo zborovodkinje, ge. Marine Zimič, ob picah poveselili uspeha na državnem tekmovanju. Ugotovili smo, da le s trdom in zavzetim delom pridejo uspehi in ni nam žal za nobeno dodatno uro vaj. Seveda pa takega uspeha brez naše zborovodkinje, gospe Marine Zimič, ne bi dosegli, zato se ji iskreno zahvaljujemo za ves vložen trud.

David Gergič Štravs, 5. b

VALETA 2016

Blazno razno

Glasilo OŠ Lenart

2. številka

Šolsko leto 2015/2016

Računalniško oblikovanje:
Srečko Kebrič

Likovni prispevki:
Sabina Golež

Slika na naslovnici:
Utrinek z vavete

Mentorica:
Simona Peserl Vezovnik

Naklada: 500 izvodov

Lenart v Slovenskih goricah

